

សំលេងនៃវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

កាលបរិច្ឆេទ បោះពុម្ព ទី១ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២១ លេខ ២០២១០៨

កែសម្រួលដោយ: លោកបណ្ឌិត វ៉ាយយុងជុននឹង លោកបណ្ឌិត ហាងរ៉ុកគឹម អ្នករួមសហការ
ជាមួយ- កញ្ញា ជា សុខខេន, កញ្ញា ឃៀន ចារ៉ានី, កញ្ញា ខន ស្រីលាក់, លោក អ៊ិន កក្កដា, អ្នក
នាង ទុយ គឹមអេង។ ក្រុមកែសម្រួល- អ្នកស្រីបណ្ឌិត ហ្គេសស្តែង, លោកបណ្ឌិត វ៉ាយយុងជុ
ន, លោកបណ្ឌិត យ៉ូ, លោកបណ្ឌិត ហាន នឹងលោកបណ្ឌិត ហាងរ៉ុកគឹម។

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នៃសាលាផ្សាយដំណឹងល្អលូតលាស់មួយថ្ងៃនៅព្រះវិហារព្រេសបីធរាន កំពតព្រៃ
សំណាង ធ្វើឡើងដោយ លោកគ្រូគង្វាល វ៉ាយ យុងជុន

ព័ត៌មាននេះមានគោលបំណងលើកកម្ពស់ការចែកចាយគោលនយោបាយដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់គ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជានិងដើម្បីធ្វើឲ្យ
ពួកគាត់គោរពតាមការផ្សាយដំណឹងនៅក្នុងរបៀបគ្រប់គ្រង១៤០០ភូមិ ក្នុង ២៦ខេត្តនៅកម្ពុជា។

ស៊ីអិលអេសអេស (CEMF)

[លិខិតរបស់អ្នកកែសម្រួល]

ការស្វាគមន៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ដូចជាសារក៏ប៉ុលបាននិយាយថា "យើងត្រូវតែទៅតាមរយៈសេចក្តីទុក្ខលំបាក ដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរព្រះ។" (កិច្ចការ ១៤:22), បញ្ជាក់វិច-១៩បានធ្វើឲ្យយើងពិចារណាសេចក្តីពិតជាច្រើននៅក្នុងស្ថានភាពរបស់យើង។

ពេលណាដែលខ្ញុំពិនិត្យមើលថ្ងៃបណ្តោះអាសន្នតាមរយៈព័ត៌មានក្នុងប្រទេសកម្ពុជា, កូរ៉េខាត្វុង និងសហរដ្ឋអាមេរិច, ខ្ញុំស្រឡាញ់ការអស្ចារ្យដែលព្រះបានធ្វើ នៅពេលវេលាស្មុគស្មាញមួយនេះ.

ជាពិសេសសំរាប់បេសកកម្មតាមតំបន់ក្នុងកម្ពុជាក៏ដូចគ្នាដែរ, ខ្ញុំឃើញការអាបិកំបាំងដែលធ្វើនៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ទោះបីខ្ញុំបានឮដំណឹងអាក្រក់ថាមានការកើនឡើងនៃវីរុសបំប្លែងថ្មី, វាកើនឡើងដើម្បីពិនិត្យមើលពីសេចក្តីជំនឿនៃព្រះហត្ថទ្រង់នៅក្នុងពេលវេលាដ៏លំបាកមួយនេះ។

បន្ទាប់ពីយើងរងនៅសេចក្តីទុក្ខលំបាកតាមរយៈព្រះហត្ថទ្រង់ យើងនឹងប្រែទៅក្នុងភាពបន្ទុះដើម្បីថ្វាយសិរីរុងរឿងទៅទ្រង់។

នៅក្នុងស្ថានភាពនេះយើងអាចធ្វើកាបង្កើតព័ន្ធកិច្ចសំរាប់ពួកជំនុំកម្ពុជាក្នុងទំនាក់ទំនងលើព័ន្ធកិច្ចសាស្ត្រ ក្នុងការប្រែ, បោះពុម្ពនិងធ្វើការសិក្សាព្រះបន្ទូលព្រះ។ ឥឡូវវិទ្យាស្ថាន Calvin's និង Bunyan's Pilgrim's Progress គឺដំណើរការបកប្រែដោយបុគ្គលិក CEMF។

ដូច្នេះហើយយើងគួរតែចាប់ផ្តើមព័ន្ធកិច្ចវិជ្ជមានតាមZoom, ដែលបានរៀបចំកម្មវិធីនៃCRFI ក្នុងពេលអនាគត។ ខ្ញុំរង់ចាំការបើកថ្នាក់ជាច្រើនសំរាប់បុគ្គលិកCEMF ឆាប់ៗនេះ។

ជាពិសេសការសហការណ៍បោះពុម្ពលិខិតថ្មីCRFIដើម្បីទៅដល់គោលដៅសមស្របរបស់ពួកយើង។ រូបមន្តនេះរាប់បញ្ចូលអត្ថបទរបស់ លោកបណ្ឌិត ប៉ុលហាន, អ្នកស្រីបណ្ឌិត ហ្គេសស្ត, លោកបណ្ឌិត ហាងរ៉ុកគីម និងលោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន។ ក៏ដូចគ្នាផងដែរ លោកបណ្ឌិត Joshua Park គឺជាបណ្ឌិតខាងផ្នែកច្បាប់និង ជាគ្រូគង្វាលម្នាក់ផងដែរ, ដែលគាត់ព្រមទទួលក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់យើងតាមរយៈCEMF។

មួយវិញទៀតគាត់គឺជានាយកនៃសាលាព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អជាន់ខ្ពស់ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិច។ ខ្ញុំ
ពិតជាមានសេចក្តីរីករាយដែលគាត់បានចូលរួមព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកយើងតាមរយៈការស្ទង់មើល
នៃអត្ថបទគម្ពីរទាំងអស់ដោយប្រើPPT។

សូមឲ្យព្រះគុណនៃព្រះនៅជាប់ជាមួយបុគ្គលិក CEMFនឹងអ្នកដឹកនាំពួកជំនុំកម្ពុជាទាំងអស់។

កក្កដា ០១ ២០២១

ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន អ្នកកែសម្រួល

[លិខិតរបស់អ្នកកែសម្រួល]

ការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៉ែល

តើដានីយ៉ែលបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបន្ថយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យពីព្រះ? ដូចជាភ្នំធំមួយដែលត្រូវបានលើកតែងនៅ
លើវាលទំនាបពីព្រោះគាត់ត្រូវបានប្រើដោយព្រះនៅពេលដែលអំណាចជាតិរបស់គាត់ត្រូវបានបាត់បង់នៅ
លើទឹកដីដែលមិនជឿនោះពួកជំនុំគួរតែធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់។ និយាយម្យ៉ាងទៀតគាត់គឺជាបុរសម្នាក់ដែល
បានបង្ហាញពីរូបនៃព្រះភាពសុចរិតភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះនៅថ្ងៃនោះ។ គាត់បានបង្ហាញឧទាហរណ៍ក្នុង
និមិត្តបី។

ទីមួយគាត់បានបង្ហាញពីគំរូនៃការគោរពព្រះ។ នៅយុវវ័យរបស់គាត់ស្គាល់ការគោរពព្រះ។ ទោះបីជានៅក្នុង
ជីវិតទាំងមូលរបស់គាត់យើងមិនអាចដឹងថាភាពជាព្រះរបស់គាត់បានចេញពីឪពុកម្តាយរបស់គាត់រឺក៏ហោរា
ខ្លះតែគាត់បានដឹងថាចិត្តដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់និងកោតខ្លាចគាត់។ ដោយសារតែរក្សាការគោរពព្រះ
នេះចំពោះព្រះគាត់អាចបដិសេធចកសិទ្ធិដើម្បីចូលរួមក្នុងតុវាជាអាហារពិសេសដែលពួកគេថ្វាយដល់រូប
ព្រះ។ បានន័យថាគាត់មិនបានទទួលស្គាល់ព្រះឯណាក្រៅពីព្រះយេហូវ៉ាទេ។ ដូចដានីយ៉ែល ១: ៧ និយាយ
ថាដានីយ៉ែលនិងមិត្តភក្តិ ៣នាក់របស់គាត់បានតាំងចិត្តនឹងមិនធ្វើឱ្យកេរ្តិ៍ឈ្មោះបាត់ដោយការបរិភោគអាហារ
ដង្ហាយជាមួយមិត្តបីនាក់របស់គាត់ឡើយ។

នៅពេលដែលការសម្រេចចិត្តគាត់ត្រូវបានជូនដំណឹងទៅអ្នកត្រួតពិនិត្យគាត់ត្រូវបានគេសាកល្បងយ៉ាងល្អ ដោយមិនរងការរង្គោះរង្គើ។ព្រះបានប្រទានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយបានបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ នៅថ្ងៃងងឹត។ភាពជាព្រះត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ហើយធ្វើអោយយើងផ្ដោតអារម្មណ៍ លើព្រះ។ក្នុងចំណោមពន្លាត់គាត់ដែលមានបញ្ញាអារម្មណ៍និងឆន្ទៈគឺជាតំណាងរបស់មនុស្ស។នៅពេល យើងរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃដួងចិត្តនោះព្រះហស្តរបស់ព្រះនឹងគង់នៅជាមួយគាត់។ពេលមានវិបត្តិច្រើនដានីយ៉ែ លបានឆ្លងកាត់ព្រះហស្តរបស់ព្រះ។សម័យរបស់យើងត្រូវការមនុស្សដែលគោរពព្រះដូចជាដានីយ៉ែល។

ទីពីរគាត់គឺជាគំរូនៃព្រះបន្ទូល។អំណោយរបស់គាត់គឺដឹងពីសុបិននិងបកស្រាយវា។នៅពេលដែលមិនទាន់ បានបញ្ចប់ព្រះបានបង្ហាញក្តីសុបិននិងមិត្តពាក្យពិតអព្វហេតុនិងយូរវិមនិងធម៌មីគឺជាពាក្យរបស់ព្រះ។

ក្តីសុបិនរបស់ស្តេចនិងការយល់ដឹងរបស់វាបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានរបស់គាត់បានបង្ហាញពីព្រះទ័ យរបស់ព្រះ។ដានីយ៉ែលដែលបានបកស្រាយពួកគេគឺជាមនុស្សម្នាក់នៃព្រះបន្ទូល។តួនាទីនៃអំណោយរបស់ គាត់ទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់បាប៊ីឡូន។នៅពេលយើងឃើញថាគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់យេរេ មាបានបង្ហាញថាគាត់ស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ដូចជានៅពេលផ្សេងទៀតយ៉ូសែបបានក្លាយ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីបដោយបកស្រាយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គាត់បានដើរ តាមគន្លងដូចគ្នា។ នៅពេលបទគម្ពីរត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវអំណាចនៃនគរនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយយើងអាចរស់នៅលើពិភពលោកដោយអំណាច។

ទីបីគាត់គឺជាគំរូនៃការអធិស្ឋាន។ភាពស្អាតស្អំនិងព្រះបន្ទូលគួរតែត្រូវបានចាប់ផ្តើមតាមរយៈការអធិស្ឋាននិង ធ្វើឱ្យមានការរស់ឡើងវិញហើយបង្កើតផលផ្លែខ្លះ។សព្វនាមថាគាត់ជាមនុស្សអធិដ្ឋានចេញមកពីការគោរព ប្រតិបត្តិជាក់ស្តែងក្នុងជីវិតរបស់គាត់។នៅជាន់ទី២គាត់លុតជង្គង់ចុះ៣ដងក្នុងមួយថ្ងៃដើម្បីអធិដ្ឋានអរគុណ ព្រះខណៈពេលបើកបង្អួចខាងកើត។ការអធិស្ឋានបើកទ្វារទៅកាន់ពិភពខាងវិញ្ញាណ។ប្រាជ្ញាអំណាចការបំភ្លឺ របស់ព្រះវិញ្ញាណនិងដំណោះស្រាយបញ្ហានឹងចេញពីបន្ទប់សំងាត់នៃការអធិស្ឋាន។ក្រុមជុំនៃសម័យរបស់ យើងត្រូវការការអធិស្ឋានជាទម្លាប់របស់ដានីយ៉ែលនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

ជំពូកទី I :

ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់និងស្គាល់ខ្លួនឯង

១ មនុស្សទាំងអស់រស់នៅតាមរបៀបដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះ

អ្នកដឹងថាអ្នកមិនអាចរកឃើញនរណាម្នាក់ណានៅកន្លែងណាទោះជាមនុស្សគ្មានភេទឬជាមនុស្សប្រុសដែលគ្មានគំនិត គ្មានសាសនា។ នេះក៏ព្រោះតែយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីស្គាល់ភាពរុងរឿងរបស់ព្រះដែលបង្កើតយើងហើយដោយដឹងអំពីការត្រូវគិតអោយខ្ពស់ជាងអ្វីទាំងអស់។ យើងត្រូវគោរពដោយភាពរីករាយសេចក្តីស្រឡាញ់និងចុះចូលចំពោះព្រះ។

ឥឡូវនេះជីវិតអស់កល្បនិងអមតៈអាចរកឃើញនៅក្នុងតែព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះវាធ្វើតាមការយកចិត្តទុកដាក់និងការយកចិត្តទុកដាក់ចម្បងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងគួរតែស្វែងរកព្រះ។ យើងគួរទន្ទឹងរង់ចាំគាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់អស់ពីចិត្តហើយមិនស្វែងរកការសម្រាកនិងសេចក្តីសុសាន្តនៅក្នុងទ្រង់។

២ ភាពខុសគ្នារវាងសាសនាពិតនិងសាសនាមិនពិត

វាជាទូទៅត្រូវបានគេយល់ស្របថាដើម្បីរស់នៅក្នុងសាសនាគឺរស់នៅក្នុងភាពវេទនាពិតហើយមិនស្ថិតក្នុងផ្លូវដែលប្រសើរជាងសត្វប្រៃ។ ការធ្វើបែបនេះគ្មាននរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការប្រជើយកន្តើយទាំងស្រុងចំពោះសាសនាផ្ទាល់ខ្លួននិងចំណេះដឹងអំពីព្រះនោះទេ។ ប៉ុន្តែមានភាពខុសគ្នាជាច្រើននៅក្នុងទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដែលសាសនាកើតឡើង។ នេះក៏ព្រោះតែមនុស្សភាគច្រើនមិនបានទទួលឥទ្ធិពលពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេស្ម័គ្រចិត្តឬអត់ពួកគេមិនអាចគេចចេញពីគំនិតដែលថាមានព្រះដ៏ភាពដែលអំណាចរបស់ពួកគេអាចទប់ពួកគេបាន។ គំនិតនេះបន្តវិលត្រលប់មកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេវិញ។ ដោយការគិតអំពីអំណាចដ៏អស្ចារ្យបែបនេះតាមរបៀបមួយឬផ្សេងទៀតពួកគេគោរព។ នេះគឺដើម្បីចៀសវាងកុំអោយមានការមើលងាយខ្លាំងពេកព្រោះខ្លាចគេធ្វើបាបគេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយការរស់នៅតាមរបៀបមិនស្មោះត្រង់និងបដិសេធភាពស្មោះត្រង់ទាំងអស់ពួកគេបង្ហាញពីការខ្វះការយកចិត្តទុកដាក់ដាក់ស្នែងតាមរបៀបដែលពួកគេមិនគោរពការជុំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារតែការប៉ាន់ប្រមាណរបស់ពួកគេអំពីព្រះ គេត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយភាពនោតល្ងង់និងការគិត

ពិចារណាអំពីគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេហើយមិនមែនដោយមហិទ្ធិឬទ្ធិដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់ពួកគេទេពួកគេ
ពិតជាងាកចេញពីព្រះពិត។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលសូម្បីតែពួកគេខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងស្មោះត្រង់ដើម្បី
បំរើព្រះក៏ដោយវាប្រែជាពេលវេលាអត់ប្រយោជន៍។ វាមិនមែនជាព្រះដ៏អស់កល្បដែលពួកគេកំពុងតែ
ថ្វាយបង្គំនោះទេប៉ុន្តែវាជាភ្នាក់ងារនិងការបំភាន់នៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ឥឡូវនេះមានការភ័យខ្លាចមួយ
ដែលអាចនឹងរត់ចេញពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែការដែលមិនអាចធ្វើបានធ្វើឱ្យភ័យខ្លាចជាងមុន។ ការ
គោរពព្រះដ៏ពិតមិនស្ថិតនៅទីនេះទេ។ វាមានអំពីការខ្វះខាតដ៏បរិសុទ្ធនិងពិតដែលស្រឡាញ់ព្រះជាឪពុក
ហើយមើលទៅទ្រង់ថាជាព្រះអម្ចាស់ពិត សូមចាប់យកសេចក្តីសុចរិតហើយស្អប់ខ្ពើមការធ្វើបាប។ ហើយ
អស់អ្នកដែលមានចិត្តខ្វះខាតនេះមិនបានកំណត់ការប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រព្រឹត្តស្របតាមតែចិត្តរបស់ពួកគេ
ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេស្វែងរកចំណេះដឹងអំពីព្រះពិតពីព្រះដល់ខ្លួនគេផ្ទាល់ហើយពួកគេមិនគិតថាគាត់
ខុសពីអ្វីដែលសម្តែងខ្លួនគេថាជាអ្វីនិងអ្វីដែលគេបានធ្វើឱ្យគេស្គាល់នោះទេ។

៣ អ្វីដែលយើងនឹងត្រូវដឹងអំពីព្រះ

ដោយសារព្រះមានព្រះចេស្ដាខ្ពង់ខ្ពស់លើសពីអំណាចនៃការយល់របស់មនុស្សហើយយើងមិន
អាចយល់ពីទ្រង់បានទេ យើងត្រូវតែគោរពភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ជាងការសង្ស័យដើម្បីអោយគ្របដណ្តប់
ដោយពន្លឺ។ នេះជាមូលហេតុដែលយើងត្រូវស្វែងរកនិងពិចារណាព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលដោយ
មូលហេតុនេះបទគម្ពីរហៅថាការបង្ហាញនូវអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ (រ៉ូម ១: ១៩-២០) នេះបង្ហាញយើងពី
អ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបាន និងយើងមិនអាចស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។

យើងមិនអាចនិយាយដោយការប៉ាន់ស្មានទេនិងឥតប្រយោជន៍ដែលធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងស្ថិតក្នុងស្ថានភាព
មិនប្រាកដប្រជានោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលវាចាំបាច់សម្រាប់យើងដើម្បីដឹងអ្វីមួយដែលធ្វើឱ្យយើងល្អហើយដែល
បង្កើតឱ្យយើងមានការគោរពយ៉ាងស្មោះត្រង់និងរឹងមាំនោះគឺ សេចក្តីជំនឿលាយជាមួយការកោតខ្លាច។ បើ
ក្រឡេកមើលសកលលោកនេះ នោះយើងអាចមើលភាពអស្ចារ្យព្រះរបស់យើង។ វាគឺជាភាពអស្ចារ្យដែលផ្តុំ
លំនាំការចាប់ផ្តើមមុនពិភពលោកនិងមានអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានជីវិត។ ចូរយើងក្រឡេកមើលព្រះចេស្ដា
របស់ព្រះដែលបានបង្កើតប្រព័ន្ធដ៏អស្ចារ្យនេះ នោះយើងនិងបានមើលទៅលើភាពល្អអស្ចារ្យដែលជាហេតុ
ផលដែលអ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានបង្កើតនិងបន្តមាន។ យើងមើលភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ដែលបង្ហាញតាម
ការអស្ចារ្យក្នុងការការពារមនុស្សល្អនិងទទួលទោសពីមនុស្សអាក្រក់។ ពិចារណាមើលសេចក្តីមេត្តាករុណា
របស់ទ្រង់ដែលប្រោសអំពើបាបរបស់យើង ហើយដើម្បីអោយយើងអាចអំពាវនាវដល់ទ្រង់អោយមានជីវិត
ត្រឹមត្រូវ។ ជាការពិតណាស់ ចាំបាច់ណាស់សម្រាប់យើងដែលត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងច្រើនអំពីព្រះហើយ
យើងគួរតែឱ្យលោកិយអោយយល់អំពីព្រះដូចយើង។ ហើយនឹងធ្វើវាសម្រាប់ការពិតដែលថាភាពអស់កម្ម
របស់យើងគឺមិនងងឹតទេនឹងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនោះ។ នៅយើងពិចារណាអំពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្មានអ្វីដែល

អំពើអាក្រក់ទេ តែជាសេចក្តីសប្បុរសដោយប្រាជ្ញាទ្រង់ទាំងអស់នៅលើមេឃភក្តីយ៉ាងច្បាស់នៅទីនោះ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែមករកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលតាមរយៈការកិច្ចការរបស់ព្រះត្រូវបានពិពណ៌នាយ៉ាងល្អ ចំពោះយើង។ ព្រះទ្រង់មិនត្រូវបានគេវាយតម្លៃយោងទៅតាមភាពរង្វង់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងទេប៉ុន្តែតាម ស្តង់ដារនៃសេចក្តីពិតអស់កល្បជានិច្ច។ យើងរៀននៅទីនេះថាព្រះរបស់យើងដែលជាព្រះតែមួយហើយជា ព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺគ្រប់ដូរកាលនិងជាគ្រឹះនៃជីវិតសេចក្តីសុចរិតប្រាជ្ញាកម្លាំងល្អនិងមេត្តាករុណា។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលល្អមកពីព្រះ ហើយអ្វីក៏ដោយគឺមកពីទ្រង់តែម្នាក់គត់។ ដូច្នេះហើយថ្វាយការសរសើរ ទាំងអស់ទៅដល់ទ្រង់វិញ។ ហើយទោះបីអ្វីៗទាំងអស់នេះលេចចេញយ៉ាងច្បាស់នៅផ្នែកនីមួយៗនៃឋាន សួគ៌និងលើផែនដីក៏ដោយ ទីបំផុតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលយើងតែងតែយល់ច្បាស់នូវអ្វីដែលជា គោលដៅចម្បងឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលយើងកំពុងធ្វើដំណើរ តើតម្លៃរបស់យើងគឺជាអ្វីហើយក្នុងន័យណាដែល យើងគួរតែយល់។ បន្ទាប់មកយើងចូលជ្រៅទៅក្នុងខ្លួនយើងហើយពិចារណាពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ បង្ហាញយើងពីជីវិតប្រាជ្ញាអំណាចនិងរបៀបដែលគាត់ប្រើឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសប្បុរសនិង ភាពល្អរបស់យើង។

៤ អ្វីដែលយើងត្រូវដឹងអំពីមនុស្ស

នៅដើមដំបូងមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដើម្បីឱ្យគេគោរពកោតសរសើរអ្នក បង្កើតគេដោយភាពថ្លៃថ្នូរ ដែលព្រះបានធ្វើឱ្យគេមានកិត្តិយសហើយអាចគោរពទ្រង់ដោយអរគុណដ៏សមរម្យ។ ប៉ុន្តែមនុស្សលោកជឿជាក់លើឧត្តមភាពដ៏ធំធេងនៃធម្មជាតិរបស់គេដោយភ្លេចថាគេបានកើតមកពីអ្នក ណា ហើយគេនៅតែបន្តមានវាព្យាយាមលើកតម្កើងខ្លួនគេក្រៅពីព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះគេត្រូវដកហូត អំណោយពីព្រះជាម្ចាស់ទាំងអស់ដែលព្រះអង្គបានផ្គត់ផ្គង់ដោយព្រះចេស្ដារទ្រង់ទាំងអស់ ដើម្បីអោយគេ ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រោសប្រទានអំណោយទានដ៏ច្រើនលើសលប់របស់ព្រះអង្គហើយអស់អ្នក ដែលស្រលាញ់ព្រះអង្គ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាយើងទាំងអស់គ្នាដែលជាប់ដើមកំណើតរបស់កូនចៅអ័ ដាមហើយអ្នកដែលត្រូវលុបចេញភាពដូចនឹង នេះគឺជាសាច់ដែលកើតចេញពីសាច់។ ត្បិតថាយើងត្រូវបាន បង្កើតឡើងដោយព្រលឹងនិងរូបកាយយើងមិនដែលមានអារម្មណ៍អ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមទេ។ លទ្ធផលគឺថាអ្វីក៏ ដោយដែលមនុស្សមើលទៅយើងមិនអាចមើលឃើញអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលមិនស្អាតស្អំនិងមានកំហុសឆ្គង ច្រើនរាប់មិនអស់នឹងប្រាជ្ញា។ ឆន្ទៈអាក្រក់និងពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ពុករលួយស្អប់យុត្តិធម៌របស់ព្រះ ច្រើនជាងអ្វីៗទាំងអស់។ ហើយកម្លាំងរបស់មនុស្សដែលមិនអាចប្រកែកបានចំពោះអ្វីៗដែលបានស្លាប់គឺមាន ទំនោរទៅរកអំពើទុច្ចរិតយ៉ាងខ្លាំង។

ត្រឡប់ទៅជ្រុងព្រះគម្ពីរដោយ បណ្ឌិតហង់រ៉ុងគីមនាយកCRPLS

គាត់បានបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៅអាហ្វ្រិកម៉ារ៉ុកអស់រយៈពេល ៥ ឆ្នាំហើយគាត់មានសញ្ញាប័ត្របណ្ឌិត។ នៅវេជ្ជសាស្ត្របូព៌ានៅអាមេរិកនិងបានសិក្សាវិទ្យាស្ថានព្រះគម្ពីរម៉ូឌីនិងវិទ្យាស្ថានវេស្វីនស្ទ័រអិមមីស្ទេរអិមឌី។

សន្តិភាពរបស់ព្រះ

ខ្ញុំទុកសេចក្តីសុខនៅនឹងអ្នករាល់គ្នា គឺខ្ញុំឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដែលខ្ញុំឲ្យ នោះមិនមែនដូចជាលោកីយ៍ឲ្យទេ កុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភ ឬភ័យឡើយ (យ៉ូហាន14:27)។

ផ្ទុយពីជំនឿប្រជាប្រិយសន្តិភាពមិនត្រូវបានសំរេចដោយការប្រើកាលៈទេសៈទេ។ មនុស្សគិតថាប្រសិនបើពួកគេគ្រាន់តែរៀបចំស្ថានភាពរបស់ពួកគេឡើងវិញនោះជីវិតពិតជាអស្ចារ្យណាស់។ ប៉ុន្តែការពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងប្រភេទនោះគឺទាំងការបំភាន់និងមិនមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ។ យើងប្រហែលជានឹងមានភាពស្ងប់ស្ងាត់បណ្តោះអាសន្នប៉ុន្តែការដោះស្រាយបញ្ហានៅខាងក្រៅព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនផ្តល់នូវសន្តិភាពយូរអង្វែងទេ។

សេចក្តីពិតគឺថាសន្តិភាពរបស់ព្រះអាចរកបានទោះបីជាស្ថានភាពរបស់អ្នកឈឺចាប់និងអស់សង្ឃឹមក៏ដោយ។ ដូចចិត្តស្ងប់ស្ងៀមកើតចេញពីការទុកចិត្តលើទ្រង់។ យើងអាចមានសន្តិភាពនៅចំពោះមុខការសាកល្បងរបស់យើងពីព្រោះព្រះអម្ចាស់យាងជាមួយយើង។ ទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទផ្តល់នូវអ្វីដែលយើងត្រូវការដើម្បីប្រឈមមុខនឹងការលំបាករួមមានភាពប្រាជ្ញាការដឹកនាំនិងការកំសាន្តចិត្ត។ លោកយេស៊ូវបានសន្យាថានឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នកដែលទុកចិត្តលើទ្រង់ហើយទ្រង់នឹងធ្វើតាមសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់។ ផ្នែករបស់យើងគឺត្រូវចំណាយពេលមួយថ្ងៃក្នុងមួយថ្ងៃហើយជឿថាទ្រង់នឹងដឹកយើងឆ្លងកាត់។ ព្រះរូបិតាយើងចង់ឃើញយើងបង្ហាញជំនឿ។ យើងអាចពឹងផ្អែកលើទ្រង់ដើម្បីបំពេញតម្រូវការរបស់យើងនិងផ្តល់នូវសេចក្តីសុខសាន្តដែលលើសពីការយល់ទាំងអស់។

“ខ្ញុំប្រាប់សេចក្តីទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នា បានសេចក្តីសុខសាន្ត ដោយសារខ្ញុំ នៅលោកីយ៍នេះ នោះអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីវេទនាមែន ប៉ុន្តែ ត្រូវសង្ឃឹមឡើង ដ្បិតខ្ញុំបានឈ្នះលោកីយ៍ហើយ”យូហាន 16:33”។

“ហេតុនោះបានជា បានផ្សាយដំណឹងល្អទៅមនុស្ស ដែលស្លាប់ហើយដែរ ដើម្បីឲ្យគេត្រូវជាប់ជំនុំជំរះខាងឯសាច់ឈាម តាមបែបមនុស្ស តែឲ្យគេបានរស់ខាងវិញ្ញាណតាមព្រះវិញ។ រីឯចុងបំផុតនៃរបស់ទាំងអស់នោះជិតដល់ហើយ ដូច្នេះ ចូរឲ្យមានគំនិតនឹងឆឹង ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានចុះ”(ពេត្រុសទី១:៦-៧)។

“ពួកសូនភ្លាអើយ កុំឲ្យមានប្លែកក្នុងចិត្ត ដោយភ្លើងដ៏ក្តៅក្រហាយ ដែលកំពុងតែល្បងអ្នករាល់គ្នា ទុកដូចជា កើតមានសេចក្តីចម្លែកនោះឡើយត្រូវអរសប្បាយវិញ ដោយព្រោះមានចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានត្រេកអររីករាយជាខ្លាំង ក្នុងកាលដែលសិរីល្អទ្រង់លេចមក” (ពេត្រុសទី១:១២-១៣)។

សិក្សាអត្ថបទ ការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនិងសេចក្តីជំនឿ
បង្រៀនដោយលោកបណ្ឌិតវ៉ាយ យ៉ុងជុន (Dr. White Young Jeon)
អត្ថបទនេះបង្ហាញពីសាសនៈវិទ្យានៃសេចក្តីជំនឿ ដោយលោកបណ្ឌិតវ៉ាយ យ៉ុងជុន
ការបោះពុម្ពទី ១

[part 3]

I សំយុងអែលទី២

ផ្ដើមសេចក្តី

ម៉ាថាយសរសេរថាជាវីឌស្មើនឹងអំប្រាហាំនៅក្នុងបញ្ជីរាយនាមពង្សា (ម៉ាថាយ 1:1) ហើយប៉ូលបានធ្វើបន្ទាល់ថា ជាវីឌបានស្គាល់ពីស្នូលនៃដំណឹងល្អ ជាការលន់តូបាប (រ៉ូម 4:7-8) បើទោះជាគាត់បានរស់នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ហើយព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានពន្យល់ថា ជាវីឌទទួលបានការបើកសម្តែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលទ្រង់បានស្រែករកព្រះគ្រីស្ទថាជាព្រះអម្ចាស់របស់ទ្រង់ (ទំនុកជំរើង 130:1, ម៉ាថាយ 22:43)។ ការគ្រងរាជរបស់ស្តេចជាវីឌដែលបានរួបរួមជាមួយការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ដោយពឹងលើការកំណត់របស់ព្រះអម្ចាស់។ វាបានបញ្ជាក់ដោយឧទាហរណ៍ទីមួយដែលបានបង្ហាញដោយ គោលការណ៍នៃសេចក្តីប្រោសលោះនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ វាមានន័យថាជាវីឌបានរីករាយនឹងព្រះគុណយ៉ាងបរិបូរណ៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងអាចគិតពីឧទាហរណ៍នេះនៅក្នុងឥរិយាបថរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ហិបសញ្ញា (2 សំយុងអែល 6: 7 :)។

នៅពេលដែលអូបិត-អេដុម បម្រើហិបសញ្ញាអស់រយៈបីខែនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់គាត់និងគ្រួសាររបស់គាត់។ បន្ទាប់មក ស្តេចជាវីឌបាននាំយកហិបសញ្ញាទៅកាន់កន្លែងរបស់ទ្រង់

ដោយធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់គ្រីស្ទវិន័យ។ បន្ទាប់មកទ្រង់លោតរាំកញ្ជ្រែងយ៉ាងសប្បាយ។ ហើយទ្រង់បានប្រទានពរដល់គ្រួសាររបស់ខ្លួនដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើគាត់អាចមានសេចក្តីអំណរយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះព្រះបានយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ គាត់បានស្នាក់នៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (12)—ដោយសារការស្តាប់របស់អ្វីសាបានធ្វើឱ្យដាវីឌមានការភ្ញាក់ផ្អើល ទ្រង់បានរក្សាទុកការនោះដោយស្ងៀមស្ងាត់អស់រយៈពេលបីខែ ហើយបានសម្រេចចិត្តនាំយកហិបសញ្ញាមកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។ និមិត្តសញ្ញារបស់ហិបសញ្ញាមានន័យថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ជាសួនអេដែន ជាព្រះគ្រីស្ទ និងជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ការទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះជាការបម្រើដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទាល់តែគាត់គោរពដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទើបព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្វើការនៅក្នុងនោះ។ ដូចជាលទ្ធផលរបស់បំណងប្រាថ្នាសាច់ឈាមដែរ នោះសាតាំងនិងបំណងប្រាថ្នាសាច់ឈាមធ្វើការនៅក្នុងការទាំងនោះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងធ្វើការនៅក្នុងគាត់យ៉ាងជោគជ័យ។ យើងអាចរកឃើញការដ៏អស្ចារ្យដូចនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ដាវីឌ។

ទីពីរ គាត់មានអំណររបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ នៅពេលដែលហិបសញ្ញាបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ទង្វើដែលដាវីឌបានរាំនៅចំពោះបង្អួចមនុស្ស បញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិតថាគាត់មានការបើកសម្តែងមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបានផ្តល់អំណរដល់យើង។ ចម្រៀងរបស់ម៉ារី ចម្រៀងរបស់នាងហាណា ចម្រៀងរបស់ដេបូរ៉ា និងចម្រៀងរបស់មារ៉េមដើរតាមលំនាំតែមួយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចំណងជើងតែមួយនៃចម្រៀងរបស់ពួកគេ គឺផ្តោតទៅលើមហិទ្ធិបូជន៍របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់វាស្ត្រទ្រង់។ នៅគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្ហាញពីភាពជាអម្ចាស់របស់ព្រះនៅក្នុងលោកិយនេះជាប្រាកដ។ យោងតាមទំនាយរបស់ហោរាអេសាយ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឱ្យទន្លេនីលនៅអេស៊ីញស្ងួតដោយសារអំពើបាបរបស់គេក៏ដោយ ជាចុងក្រោយទ្រង់នឹងស្តារពួកគេឡើងវិញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឱ្យពួកគេនិយាយភាសារបស់ពួកកាណាន ហើយបង្កើតដំណាក់របស់ព្រះនៅកណ្តាលប្រទេសអេស៊ីញដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឱ្យពួកគេហៅព្រះអម្ចាស់ថាជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេដោយអំណរ ដោយសារវាជាផ្នែកមួយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ទីបី ទ្រង់បានប្រទានពរដល់គ្រួសាររបស់ខ្លួននិងវាស្ត្ររបស់ខ្លួន។ ការអ្វីទាំងឡាយប្រែក្លាយជាការអរព្រះគុណ។ បើទោះជាទ្រង់បានរងទុក្ខលំបាកដោយការឈឺចាប់ជាច្រើនក៏ដោយ តែទ្រង់បានប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសារនិងវាស្ត្ររបស់ខ្លួនទៀត។ នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការសម្រេចបំពេញពិតប្រាកដរបស់លោកុប្បត្តិ 12:3 ជាការចាក់បង្ហូរមកនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កាឡាទី 3:14)។

នេះជាសំណេរដែលនិយាយពីចំណងជើងដូចតទៅ 1) តួអង្គរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចរបស់ស្តេចដាវីឌ 2) ព្រះពរដែលស្តេចដាវីឌចង់បាន ហើយ3) ការតាំងសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ចនៅ

ក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ ដែលចង់យល់ពីអត្ថន័យនៃការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះនៅក្នុងកណ្តាតម្ហូរទីពីរ របស់សាំយ៉ូអែល។

ក តួអង្គរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចរបស់ស្តេចដាវីឌ

ជាដំបូង ការរំលឹកពីតួអង្គរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យបំផុតនៅក្នុងទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ពីព្រោះយើងអាចឃើញរូបភាពទាំងមូលនៅក្នុងការបើកសម្តែង។ កិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងនិក្ខមនំ ជាកិច្ចការតែមួយនៅក្នុងកណ្តាតម្ហូរកិច្ចការ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងការបង្កបង្កើតដូចគ្នានឹងព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីប្រោសលោះ។ តើអ្វីទៅជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចដាវីឌ?

1. ចូរគោរពដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (2 សាំយ៉ូអែល 1:1-16)

បុរសជនជាតិអាម៉ាលេកម្នាក់បាននាំយកមកុដនិងខ្សែដៃរបស់ស្តេចសូលមកឱ្យដាវីឌ ជាម្នាក់ដែលបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីសោកសង្រេង យកមកជាភស្តុតាងនៃការស្លាប់របស់សូលដើម្បីទទួលបានរង្វាន់។ តើអ្វីទៅជាអាកប្បកិរិយារបស់ដាវីឌទៅកាន់ការរាយការណ៍មួយនេះ? តើសេចក្តីជំនឿដែលកោតខ្លាចរបស់គាត់ទៅចំពោះព្រះបានបង្ហាញមកដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយការសម្លាប់បុរសជនជាតិអាម៉ាលេកនោះ ពីព្រោះដាវីឌបានដឹងថា ការដែលមើលងាយដល់អ្នកដែលទទួលបានការចាក់ប្រេងតាំង មានន័យថាជាការមើលងាយទៅដល់ព្រះ។ គាត់មិនបានទទួលស្គាល់សគុណពីមនុស្សដោយការសម្លាប់ស្តេចសូលនោះទេ តែស្តេចដាវីឌបានដាក់ទោសគាត់វិញ ដោយសារគាត់បានធ្វើការអាក្រក់ទាស់នឹងនគរបស់ព្រះ។ ដាវីឌមានចិត្តមួយយ៉ាងមុតមាំនៅក្នុងការស្វែងរកនគរនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាទីមួយ។

ទីពីរ ឥរិយាបថដែលគួរឱ្យគោរពទៅកាន់អ្នកដែលបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងជាការមួយដែលពិសេស។ ការសោកសង្រេងរបស់ដាវីឌលើការសុគតរបស់ស្តេចសូល បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីបំណងពិតរបស់ទ្រង់ដែលស្រឡាញ់អាណាចក្ររបស់ព្រះ។ សេចក្តីជំនឿនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះតែងតែដើរនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីពិត។ ការចាក់ប្រេងតាំងចង្អុលទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការគោរពដល់ព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿពិត។ យើងត្រូវតែទទួលកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះវិញ្ញាណហើយដើរតាមការដឹកនាំពិតរបស់ទ្រង់គ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់ទីកន្លែង។

2. ចិត្តរបស់ស្តេចដាវីឌ (2សាំយ៉ូអែល1:17-26)

ការទូញសោករបស់ស្តេចដាវីឌលើការស្លាប់របស់យ៉ូណាថាន និងសូល បញ្ជាក់ថាចិត្តរបស់ទ្រង់ដូចទៅនឹង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ តើអ្វីទៅដែលបង្ហាញនៅក្នុងចម្រៀងទុក្ខសោករបស់ទ្រង់?

ទីមួយ ទ្រង់បានបង្រៀនថាការត្រាស់ហៅរបស់ពួកគេជាការត្រាស់ហៅដ៏មានតម្លៃបំផុត (19-21)។ ព្រះ អម្ចាស់បានត្រាស់ហៅពួកគេធ្វើជាអ្នកចម្បាំងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាពេលមួយ យ៉ាងសំខាន់ទីមួយ ពីព្រោះទ្រង់បានគោរពដល់សិរីល្អរបស់អ៊ីស្រាអែល។

ទីពីរ ទ្រង់បានទទួលស្គាល់ថាអ៊ីស្រាអែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ដោយសារការលះបង់របស់ពួកគេ (24)។ ទ្រង់បានយំសោកលើការស្លាប់របស់ពួកគេ ដោយចង់ចាំថានឹងនាំយកសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ៊ីស្រាអែល។

ទីបី ទ្រង់បានទទួលស្គាល់ថាកិច្ចការនៃការចាក់ប្រេងតាំងបានធ្វើការសម្រាប់ពួកគេ (21)។ ហេតុដែលទ្រង់ បានគោរពដល់ការចាក់ប្រេងតាំង ជារបៀបដើម្បីនឹងយកឈ្នះនូវសាច់ឈាមដែលពុករលួយ។ ទ្រង់ប្រាកដថាគ្រប់ព្រះពរទាំងអស់ មានទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស អំណាច និងជីវិតពេញបរិបូរណ៍អស់កល្បជានិច្ច នោះបាន មកពីការចាក់ប្រេងតាំង។ យើងមិនបានទទួលបានចិត្តដែលភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែជាចិត្តនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អំណាច និងស្មោះត្រង់ (2 ទីម៉ូថេ 1:7)។ យើងគួរតែរក្សាចិត្តដូច្នេះនៅពេលដែលយើងទទួលបានចិត្តដែលមាន ការចាក់ប្រេងតាំង។

3. ទស្សនៈរបស់ដាវីឌលើព្រះពរ (2 សាំយ៉ូអែល 2:1-11)

តើអ្វីជាសេចក្តីជំនឿដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់របស់ទ្រង់បានបង្ហាញមក?

ទីមួយ ទ្រង់បានចូលមកសួរព្រះអម្ចាស់គ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ (1)។ ដាវីឌបានដើរជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់យ៉ាង សាមញ្ញ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់កុលសម្ព័ន្ធយ៉ូដាទៅកាន់ការឆ្លើយតបរបស់ព្រះនិងការស្នាក់នៅហេប្រុ ន។ បន្ទាប់ពីស្តេចសូលបានសុគតហើយក្លាមៗនោះ ស្តេចដាវីឌបានបោះចោលគ្រប់ការល្ងង់ដែលដោះ ស្រាយការគ្រប់យ៉ាងដោយចិត្តរបស់គាត់ ហើយបានដើរតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់វិ ញ។ ការដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាវិធីយកឈ្នះលើការល្ងង់។ អ្នកបរិសុទ្ធគួរតែដើរនៅក្នុងផ្លូវនេះនៅ ក្នុងជីវិតរបស់គេ។

ទីពីរ គាត់មានជំនឿដែលស្មោះត្រង់ដោយបានឱ្យរង្វាន់និងប្រទានពរដល់ យ៉ាបេស ហ្គីលៀត។ លើសពីនេះ ទៀត ទ្រង់បានស្វែងរកព្រះពរដែលបានផ្តោតលើព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត។ ព្រះពរពិតគួរតែបង្ហាញដោយ ព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត ដោយការដើរតាមការចាក់ប្រេងតាំង។ វាត្រូវបានសង្ខេបមកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការយកគម្រិតម្នាក់ៗរបស់ព្រះ។ ព្រះពរពិតចង្អុលទៅកាន់ការយកគម្រិតម្នាក់ៗរបស់ព្រះ ហើយការ ផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាព្រះពររបស់បង្កប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកបរិសុទ្ធគួរតែរីករាយនឹងព្រះពរទាំងអស់ដែលចេញមក

ពីព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 1:14)។

4. ទស្សនៈរបស់មនុស្សដែលពិការ (2 សំឡេង 2:12-32)

តាមរយៈការមើលពីការទាស់គ្នារវាងការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចដាវីឌនិងស្តេចសូល តើយើងអាចរកឃើញថាទស្សនៈរបស់មនុស្សមានភាពល្អឬបែបណា?

ទីមួយ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបង្កើតមកនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតរាជ្យរបស់ស្តេចដាវីឌឱ្យទទួលបានជ័យជម្នះ។ ដូចដែលភាពជាស្តេចរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញមកនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់នៃព្យុះ នោះអាណាចក្រនឹងត្រូវបានបង្កើតមកជាប្រាកដនៅក្នុងការនោះ។

ទីពីរ តាមរយៈការឈ្លោះប្រកែកជាមួយគ្នា នោះសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីមេត្តានៃនគរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញមក។ អាសាហែលបានរត់ទៅសម្លាប់អាប់សេដ ប៉ុន្តែគាត់បែបជាត្រូវបានគេសម្លាប់វិញ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ឈប់ដៃរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការដឹកនាំពួកគេ គេនឹងត្រូវវិនាសបើទោះជាគេមានជំនាញយ៉ាងពូកែឥតខ្ចោះក៏ដោយ។ អាណាចក្ររបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបង្កើតមកដោយការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយបន្ទាបខ្លួន (សូភាសិត 3:5-6)។

5. ចូរយកម៉ឺនែលមក(2សំឡេង 3:1-16)

សេចក្តីពិតដែលគោរពតាមលំដាប់លំដោយដែលបានបង្កើតនៃក្រុមគ្រួសារនៅតែមានជីវិតនៅក្នុងគ្រប់សម័យទាំងអស់។ ប្រសិនបើមនុស្សបដិសេធនឹងសេចក្តីពិតនេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងដាក់ទោសពួកគេជាប្រាកដ។ តើអត្ថបទបង្ហាញសេចក្តីពិតដូចនេះមកកាន់យើងយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ ពីព្រោះអែបនេបានធ្វើខុសដោយការកំផិតជាមួយប្រពន្ធរបស់សូល នោះគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយយ៉ូអាប (27)។ បើទោះជាគាត់បានជួយបង្កើតរាជ្យរបស់ស្តេចដាវីឌឡើងក៏ដោយ អំពើបាបជាសេចក្តីលោភលន់របស់គាត់និងសេចក្តីកំផិតរបស់គាត់មិនត្រូវបានអត់ទោសពីព្រះនោះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដែលមានសេចក្តីសុចរិតអស់កល្បជានិច្ច។

ទីពីរ ហេតុដែលគាត់ជួបសេចក្តីល្អជាច្រើន គឺដោយសារគាត់មានការប្រឆាំងនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារ (1-5)។ វាជាអន្ទាក់មួយយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់គាត់មិនឱ្យដើរតាមគោលការណ៍នៃការបង្កបង្កើតយ អាពាហ៍ពិពាហ៍តែមួយ។ ដូច្នេះដាវីឌបានហៅម៉ឺនែលមកកាន់គាត់វិញដោយអែបនេ បើទោះជាម៉ឺនែលបានមើលងាយដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំរបស់នាងក៏ដោយ (13)។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បូរណ៍របស់យើងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។ ចូរយើងឆ្លើយតបទៅកាន់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បូរណ៍។

6. ដាវីឌជាអ្នកដែលស្អប់អំពើបាប (2 សាំយ៉ូអែល 3:17-39)

ដោយការនារទេសរបស់អែបនើចេញពីក្រុមគ្រូសាររបស់សូល បើទោះជាវាជារបស់ស្តេចដាវីឌបានលូតលាស់ឡើងខ្លាំងក៏ដោយ បញ្ហាជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងជាតិសាសន៍។ នៅពេលដែលយ៉ូអាបបានសម្លាប់អែបនើដោយដោយអាក្រក់ បើទោះជាគាត់មិនមានអារុជក៏ដោយ ក៏មានគ្រោះមួយទៀតបានធ្លាក់មកលើការគ្រងរាជ្យរបស់ស្តេច។ តើស្តេចដាវីឌឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាទាំងនោះដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានស្អប់ដល់អំពើបាប ទ្រង់បានស្តីបន្ទោសដល់យ៉ូអាបយ៉ាងខ្លាំង (28-29, 39)។ ទីពីរ ទ្រង់បានដេញតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់នគរបស់ព្រះ។ ទ្រង់ផ្ទាល់បានទូញសោកលើការស្លាប់របស់អែបនើ ហើយបានធ្វើបុណ្យសពឱ្យផងដែរ។ បំណងរបស់ស្តេចដាវីឌទៅកាន់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរនេះ៖ ការស្លាប់របស់សូល និងការស្លាប់របស់អែបនើ បញ្ជាក់ពីគោលបំណងចម្បងដើម្បីបង្កើតអាណាចក្ររបស់ព្រះ ដោយការត្រឡប់បំណងរបស់ប្រជារាស្ត្រទៅក្នុងសេចក្តីច្របូកច្របល់ (36)។ ដាវីឌពិតជាបានស្វែងរកទីមួយនូវនគរនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ស្តេចដាវីឌនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ មិនបានផ្ដោតទៅលើការបង្កើតអាណាចក្ររបស់ខ្លួនផ្ទាល់ តែដើម្បីនឹងបង្កើតអាណាចក្រដែលនៅអស់កល្បនៅលើផែនដីវិញ។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលអាចបង្កើតអាណាចក្រនោះបាន។ យើងគួរតែដើរតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយការចាកចេញពីគ្រប់ទម្រង់របស់អំពើបាប។

7. ខ្លឹមនៃសេចក្តីជំនឿដែលមានសេចក្តីកោតខ្លាច (2 សាំយ៉ូអែល 4:1-12)

យើងមើលឃើញសេចក្តីជំនឿដែលមានការកោតខ្លាចរបស់ដាវីឌ ដោយសារអាកប្បកិរិយារបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្សពីរនាក់ដែលបាននាំយកក្បាលរបស់ស្តេចសូលនិងអ៊ីសបូសេតមក។

ទីមួយ ទ្រង់បានគោរពដល់ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់សូល (11)។ ការចាក់ប្រេងតាំងដែលចង្អុលទៅកាន់ដំណែងពីរបស់សញ្ញាចាស់ (ស្តេច ហោរា និងសង្ឃ) មានន័យថាព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចិត្តដែលបន្ទាបចុះនៃការស្តាប់បង្គាប់ជាទម្រង់នៃសេចក្តីជំនឿដែលមានការកោតខ្លាច។

ទីពីរ ទ្រង់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ សេចក្តីជំនឿដែលមានការកោតខ្លាចដោយស្មោះអាចបង្កើតសេចក្តីសុចរិត ដោយការដើរតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពីព្រោះទ្រង់បានឃើញភាពពិតនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ការដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតជាព្រះពរមួយ រាប់បញ្ចូលទាំងការលំបាករបស់យើងនៅក្នុងវិបត្តិទាំងអស់។ នៅពេលដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងទៅដល់ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់នឹងត្រូវបានដំកើឡើង។ ចូរយើងរក្សាសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះពិតប្រាកដដែលព្រះទ្រង់ទទួល។

8.កិច្ចការដែលព្រះទ្រង់សម្រេចបំពេញ(2សាំយ៉ូអែល5:1-10)

បើទោះជាសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះបានបង្ហាញមកដោយការធ្វើជាស្តេចក៏ដោយ តែវាជាបង្គំនៃសភាពដែលភ្លាមៗ។ តើជាមូលហេតុអ្វី?

ទីមួយ គោលបំណងរបស់ដាវីឌ មិនធ្វើជាស្តេចរបស់អ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្កើតអាណាចក្ររបស់ព្រះវិញ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតថា ទ្រង់ចង់រីករាយនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាប្រភពនៃជ័យជម្នះពិតប្រាកដ។ ការរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវតែជាព្រះពរដ៏ពិត។ ការយកគម្រោងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាព្រះពរដ៏ពិត ដូចអ្នកសរសេរទំនុកជំរើងបានសារភាពថា “មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេដែលជាព្រះពរដល់ខ្ញុំ”។ ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់ចម្រើនកម្លាំងដល់កិច្ចការរបស់ស្តេចដាវីឌ ទ្រង់បានធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់ដោយព្រះអេម៉ាញុអែល និងទទួលបានព្រះពរទ្វេរទាំងអស់។ ការនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ធ្វើឱ្យយើងកាន់តែខ្លាំងថែមទៀត។ នៅក្នុងដំណាក់កាលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទាននេះ ដែលមាន ការរាប់ជាសុចរិត ការបន្សុត ការលើកដំកើង នោះព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ព្រះពរលើអស់ទាំងព្រះពរមក (រ៉ូម 8:29-30)។ ចូរយើងរីករាយនឹងព្រះពររបស់ព្រះអេម៉ាញុអែលដែលជាអ្នកចូលរួមនៅក្នុងព្រះពរនេះ។

9.ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេច(2សាំយ៉ូអែល5:11-25)

ស្តេចដាវីឌដែលត្រូវបានស្គាល់ថាជាស្តេចដែលបង្រួបបង្រួមពួកអ៊ីស្រាអែល ដោយបានផ្លាស់រាជធានីមកយេរូសាឡឹមវិញ ដែលមិនទាន់មានស្ថេរភាពនៅក្នុងជាតិសាសន៍របស់ទ្រង់នៅឡើយ។ បើទោះជាដាវីឌមានកូន 11នាក់ជាមួយនឹងប្រពន្ធនិងស្នំរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ តែទ្រង់បានស្គាល់ពីផ្លូវរបស់ស្តេចយ៉ាងច្បាស់។ វាជាការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ទ្រង់បានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយបានសូរគ្រប់យ៉ាងទៅកាន់ព្រះ។ តើយើងរកឃើញអ្វីនៅទីនេះ?

ទីមួយ ព្រះអម្ចាស់នៅតែជាស្តេច។ ទ្រង់ផ្ទាល់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើពួកអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែទ្រង់បានសម្រេចគោលបំណងរបស់ទ្រង់ដោយស្តេចជាមនុស្ស។ មានតែទ្រង់ទេដែលជាអ្នកចម្បាំង ដែលវាយទាស់នឹងសត្រូវ។

ទីពីរ ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេច។ នៅក្នុងទំនុកជំរើងរបស់ស្តេចដាវីឌ យើងអាចរកឃើញថាគោលបំណងដែលទ្រង់ច្រៀងថាជាថ្មដា ជាបន្ទាយ ជាទីជ្រកកោន ជាអំណាចរបស់ទ្រង់ និងជាបម្រើរបស់ទ្រង់ នោះជាព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ ទ្រង់ប្រាកដថាមានតែស្តេចមួយអង្គគត់ជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់នឹងយាងមកក្នុងផែនដី។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលជាស្តេច ប៉ុន្តែអ្នកបរិសុទ្ធជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។ មានតែព្រះគ្រីស្ទទេជាអ្នកសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ដោយសារឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដោយការជឿដល់ទ្រង់។

10. ការស្តាប់របស់អ្វីសា (2 សំឡេង 6:1-11)

អាណាចក្ររបស់ព្រះតាមរយៈការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចដែលបង្រួបបង្រួមរបស់ស្តេចដាវីឌត្រូវបានរៀបចំ ដោយការនាំយកហិបសញ្ញាទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម។ នៅក្នុងដំណាក់កាលនោះតើការស្តាប់របស់អ្វីសា មានន័យយ៉ាងណា?

ទីមួយ ស្តេចដាវីឌក៏យកខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះអ្វីសាបានស្តាប់ដោយបានប៉ះហិបសញ្ញាដោយផ្ទាល់ ដោយមានចេតនា។ កាលដែលគាត់បានកើតមកនៅក្នុងគ្រួសារជាសង្ឃ នោះគាត់បានរៀនហើយស្គាល់ពីវិធី សាស្ត្រនៅក្នុងការដឹកជញ្ជូនហិបសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់បានយ៉ាងល្អ។ ដូច្នេះទង្វើរបស់គាត់ជាទង្វើមួយ ដែលមានចេតនានៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ប្រសិនបើគាត់ទទួលបានការដាក់ទោសមកពីព្រះដោយការប្រព្រឹត្ត ខុសនៅក្នុងព្រះវិហារ ជាពោធិ៍បោសថ និងហិបសញ្ញា ដែលជាសញ្ញានៃបង្គំរបស់ព្រះ តើទង្វើដែលខុស ឆ្គងទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដំណឹងល្អ និងការថ្វាយបង្គំមានកំហុសធ្ងន់ប៉ុណ្ណា? ក្រុមជំនុំកូរិនថូ សត្រូវបានដាក់ទោសដោយព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះដោយសារការដែលពួកគេធ្វើពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ ដែល ទទួលបានការធ្លាក់ខ្សោយ ជម្ងឺ និងការស្លាប់ (1 កូរិនថូស 11:30)។

ទីពីរ ព្រះពរដែលមកលើអូបិតអេដុមបានផ្ទុយពីបណ្តាសារបស់អ្វីសា។ ព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់អ្នក គ្រប់គ្នាដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាគ្រឹះនៃគ្រប់អស់ទាំងព្រះពរ។ ព្រះគុណចាប់ផ្តើមជាមួយបំណងប្រាថ្នាដែលឆ្ងល់ ហើយដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះ ព្រះគុណនឹងត្រូវបានបាន បន្ថែមមកដោយការស្តាប់បង្គាប់។

11. ការប្រារព្ធពិធីថ្វាយបង្គំ (2 សំឡេង 6:12-23)

ខ 21 មានបន្ទូលថា “តែដាវីឌមានបន្ទូលតបថា នោះគឺនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាទេ ជាព្រះដែលបានរើសអញជា ជាងបិតាឯង និងរង្សានុរង្សរបស់ឯងទាំងអស់គ្នាដែរ ដើម្បីនឹងតាំងអញឡើងជាស្តេចលើសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាពស្ត្ររបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហេតុដូច្នេះបានជាអញនឹងលេងសប្បាយនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។” (2 សំឡេង 6:21)។ អត្ថបទនេះចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈពិសេសនៃការថ្វាយបង្គំ។ ដាវីឌជាអ្នកដែលបានឃើញថាហិប សញ្ញាបានចូលមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ទ្រង់បានរាំដោយអំណរ ពីព្រោះទ្រង់បានយល់ពីអត្ថន័យពិត ប្រាកដនៃការថ្វាយបង្គំ។ ដូច្នេះការថ្វាយបង្គំរបស់ស្តេចដាវីឌត្រូវបានថ្វាយទៅកាន់ព្រះ បើទោះជាគាត់ហាក់ បីដូចជាទទួលបានការសើចចំអកពីមនុស្សក៏ដោយ ហើយមីឆែលបានទទួលបានការដាក់ទោសមកពីព្រះ (23)។ ជាការធម្មតាទៅនៅក្នុងការបង្ហាញពីធាតុនៃអំណរនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនិងការថ្វាយបង្គំ ពិត។ ការថ្វាយបង្គំពិតរាប់បញ្ចូលទាំងការថ្វាយបង្គំដោយលត់ផង្គង់ចុះនៅចំពោះព្រះ និងពិធីសរសើរដំកើង

និងរំកិលពេញដូចជាការឆ្លើយតបខាងអារម្មណ៍ដោយចេញពីការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។
លើសពីនេះទៀត ការធ្វើនូវសេចក្តីសប្បុរសនិងការធ្វើទាន គួរតែដើរតាមការទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួក
គេ (ហេប្រើរ 13:16)។ ការធ្វើកម្មវិធីដោយគ្មានការថ្វាយបង្គំហាក់ដូចជាទង្វើរបស់អ្វីសាដែរ។ ការថ្វាយបង្គំ
មិនមែនអាចរៀនបានដោយការធ្វើកម្មវិធីឡើយ តែដោយការថ្វាយបង្គំវិញ ដូចជាមានដើមឈើហើយទើប
មានផលផ្លែតាមក្រោយ។

ខ. ព្រះពរដែលស្តេចដាវីឌចង់បាន (2 សាំយ៉ូអែល 7:1-29)

ខ 27 បង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌបានបង្ហាញពីការចង់ចាំរបស់ទ្រង់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់
បានអនុញ្ញាតមកដល់ទ្រង់ ដោយការអរគុណដល់ព្រះនិងការថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយអំណរ។ តើវាជាអ្វីទៅ?
ទីមួយ ទ្រង់ចង់សង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយប្រៀបធៀបដំណាក់កាលរបស់ព្រះទៅនឹងរាំងរបស់ខ្លួន
ដែលត្រូវបានសង់ដោយឈើគតិ។ ទ្រង់បានដឹងជាប្រាកដថាមានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលជាស្តេច ហើយរាស្ត្រ
របស់ទ្រង់គួរតែរស់នៅដោយការស្តាប់បង្គាប់បន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានសព្វព្រះហឫទ័យ។
ទីពីរ ទ្រង់គួរតែស្វែងរកព្រះពរដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលសំដៅលើសេចក្តីសង្គ្រោះនៃការយាងមក
របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលអនាគត។ ទ្រង់មិនបានស្វែងរកឱ្យបានតែព្រះពរឱ្យបានតែគ្រួសារ ឬប្រជាជាតិមួយ
ឡើយ តែជាព្រះពរដែលនឹងចេញទៅដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់វិញ (លោកុប្បត្តិ 12:3)។ ស្តេចដាវីឌ
បានភ្ញាក់ភាពបរិបូណ៌នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ សាវ័កប៉ូលបានប្រកាសថា ក្រុមជំនុំនៅក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទត្រូវបានទទួលជាមួយព្រះពរ (អេភេសូ 1:3)។ យើងដែលទទួលបានព្រះពរដូចគ្នាគួរតែរីករាយនឹងព្រះ
ពរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែរ។

1. និមិត្តរបស់ស្តេចដាវីឌ (2សាំយ៉ូអែល8:1-18)

នៅក្នុងអត្ថបទ យើងរកឃើញពីនិមិត្តរបស់ស្តេចដាវីឌ។

ទីមួយ ទ្រង់បានរស់នៅដោយខ្លួនឯងយ៉ាងស្មោះត្រង់។ ស្តេចដាវីឌបានថ្វាយខ្លួនរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ដែលនៅ
ខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ ដើម្បីរៀបចំចាត់ចែងប្រជាជាតិឱ្យបានល្អ។ ការងារសត្រូវខាងក្រៅរបស់ដែលចេញមក
ពីព្រះ។ គ្រប់ជ័យជម្នះជាប់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គ្រប់កន្លែងដែលខ្ញុំស្នាក់នៅ និងគ្រប់
កន្លែងដែលខ្ញុំដើរទៅនឹងក្លាយជាប់របស់ខ្ញុំពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែព្រះទេដែលអាចកាន់កាប់គ្រប់ការ
ទាំងអស់ដោយចេស្តានៃអេម៉ាញ៉ូអែល។

ទីពីរ ស្តេចដាវីឌបានរៀបចំប្រជាជាតិ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានបង្កើតសេចក្តីយុត្តិធម៌នៃអាណាចក្ររបស់ព្រះផងដែរ
(ម៉ាថាយ 6:33)។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានគ្រប់គ្រងលើសត្រូវមក ទ្រង់បានបង្កើតអាណាចក្ររបស់ព្រះហើយបាន

ផ្ដោតលើអាណាចក្ររបស់ព្រះដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់។ គ្រីស្ទានគួរតែបង្កើតសេចក្ដីសុចរិតរបស់
ព្រះនៅក្នុងជីវិតដែលសេសសល់របស់ខ្លួន បន្ទាប់ពីគេទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះចេញពីបាបរបស់គេ។ គ្រប់
ពេល គ្រប់កន្លែង គេគួរតែដើរតាមនគរនិងសេចក្ដីសុចរិតជានិច្ច(ម៉ាថាយ6:33)។

2. សេចក្ដីសុចរិតនៃនគររបស់ព្រះ (2 សាំយ៉ូអែល 9:1-13)

អត្ថបទក៏បង្ហាញថា ស្ដេចដាវីឌបានបង្កើតសេចក្ដីសុចរិតនៃនគររបស់ព្រះដែរ។

ទីមួយ វាត្រូវបានបង្ហាញមកតាមរយៈចិត្តអាណិតអាសូរនិងចិត្តមេត្តា។ ការអាណិតអាសូររបស់ដាវីឌទៅ
កាន់មេភីបូសេត ជាផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាជារូបភាពនៃ
សេចក្ដីស្រឡាញ់និងការមើលថែសេចក្ដីសុចរិត។ ឥរិយាបថពេញដោយសេចក្ដីមេត្តារបស់ទ្រង់ដែលបាន
អនុញ្ញាតឱ្យចៅរបស់សត្រូវរបស់ទ្រង់មកអង្គុយនៅតុរបស់ទ្រង់ ការនេះបានរំលឹកយើងពីព្រះគុណរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើខ្ញុំបើកទ្វារចិត្តរបស់ខ្ញុំបន្ទាប់ពីបានឮសម្លេងរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងចូលមកក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ
ហើយហូបនៅតុដប់លៀងយ៉ាងរីករាយជាមួយគ្នា (វិវរណៈ 3:20)។ នៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ យើងគួរតែ
ខិតខំចូលបង្គំនេះដើម្បីនឹងរីករាយជាមួយសេចក្ដីស្រឡាញ់និងសេចក្ដីពិត។

ទីពីរ បំណងដែលមុតមាំរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការបង្កើតសេចក្ដីសុចរិតមិនដែលផ្លាស់ប្ដូរឡើយ។ ស្ដេចដាវីឌ
បានប្ដេជ្ញាខ្លួនរបស់ទ្រង់ដើម្បីនឹងបង្កើតនិងសេចក្ដីសុចរិតនិងយុត្តិធម៌នៅចំពោះព្រះជានិច្ច។ គ្រីស្ទានដែល
ទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះគួរតែផ្ដោតលើការបង្កើតផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះព្រះវិញ្ញាណបាន
មកកាន់យើង ហើយបានផ្តល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជានិច្ចប៉ុន្មានខាងវិញ្ញាណរបស់យើង (ម៉ាថាយ 4:4, ចោទិយក
ថា8:3)។

3. វិធីសាស្ត្ររបស់ស្ដេចដាវីឌ(2សាំយ៉ូអែល10:1-19)

តើស្ដេចដាវីឌបានយកឈ្នះល្បិចកលរបស់សត្រូវរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយល្បិចកលរបស់សត្រូវទ្រង់នោះឡើយ។ ការកាត់ពុកចង្ការបស់ពួកគេ
និងឆ្លើយតបមាត់របស់ពួកគេ ជាការដែលប្រាប់ដល់គេឱ្យដឹងថាជាការប្រកាសសង្គ្រាមទាស់នឹងពួកគេ។ ទង្វើ
ដ៏អាក្រក់របស់អាម៉ុនដែលបានឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះគុណដោយគួរឱ្យអាម៉ាស់ ដែលធ្វើឱ្យស្ដេចដាវីឌសេចក្ដី
សុចរិតរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលអ្នកជឿធ្វើសេចក្ដីសប្បុរសទៅកាន់លោកិយ នោះពួកគេនឹងរំពឹងចង់បាន
ការដែលល្អតបស្នងហើយ។ ប៉ុន្តែការបៀតបៀនដោយគ្មានហេតុផលបានសងមកយើងវិញនោះ យើងត្រូវតែ
រក្សានៅក្នុងបន្ទាត់នៃសេចក្ដីសុចរិត។

ទីពីរ ទ្រង់បង្ហាញពីការការពារខ្លួនឯងដើម្បីបង្កើតសេចក្ដីសុចរិត។ មុនពេលដែលពួកគេធ្វើការវាយប្រហារ

ដោយគ្មានហេតុផល ការដើរតាមសេចក្តីសុចរិតពិបាកណាស់។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចំណោមការច្របូកច្របល់បែបនេះ នោះយើងអាចត្រូវបានដឹកនាំឱ្យទាសចេញពីផ្លូវសុចរិតបាន។ ចូរយើងស្វែងប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

4. របៀបនៃការស្តារឡើងវិញ (2 សាំយ៉ូអែល 12:1-14)

សេចក្តីល្អឯកតែងតែលាក់ខ្លួននៅក្នុងផ្លូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធជានិច្ច។ តើជាវិធីបានស្តារឡើងវិញដោយរបៀបណានៅក្នុងសេចក្តីពុករលួយ?

ទីមួយ សេចក្តីល្អឯកបានចូលមកកាន់យើងយ៉ាងខ្លាំងថែមទៀតនៅក្នុងកាលដែលមានជ័យជម្នះ ជាជាងពេលដែលមានទុក្ខវេទនាដ៏គ្រោះថ្នាក់ទៅទៀត។ នៅពេលដែលទ្រង់បានឃើញបាតសេបាកំពុងងូតទឹក បំណងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់បានឆេះឆ្ងល់ឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់ទ្រង់។ បើទោះជាគាត់បានលាក់អំពើបាបរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះដោយប្រើភាពជាស្តេចរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ រូបភាពនៃសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងវិធីសាស្ត្រទូទៅ នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញនូវអំពើបាបដ៏អាក្រក់របស់ទ្រង់មក។

ទីពីរ ទ្រង់ត្រូវបានព្រះទ្រង់អត់ទោសបាបឱ្យ នៅពេលដែលទ្រង់បានស្តាប់ទៅកាន់សម្លេងស្តីបន្ទោសរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់បានលន់តូបាបរបស់ទ្រង់ភ្លាមៗ។ នៅក្នុងកាលដែលធ្វើបាប នោះព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាយ៉ាងអស្ចារ្យទៅកាន់ជាវីឌ ហើយបានស្តីបន្ទោសទ្រង់ជាមួយការស្តីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងតាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យោងតាមសេចក្តីវេទនារបស់ទ្រង់ខាងវិញ្ញាណនិងការសារភាពរបស់ទ្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញសភាពដ៏វេទនារបស់ទ្រង់ដោយមានសេចក្តីកោតខ្លាចទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ មានអារម្មណ៍ថាមានបន្ទុកនិងការបែកបាក់នៅក្នុងខ្លួនរបស់ទ្រង់តាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះស្តេចជាវីឌអាចលន់តូបាបភ្លាមៗនៅពេលដែលទ្រង់ទទួលបានការស្តីបន្ទោសពីហោរាណាថាន។ ប្រសិទ្ធភាពរបស់លើឆ្មាងបានធ្វើឱ្យទ្រង់ចូលទៅដល់ការអត់ទោសពិតនៅពេលដែលទ្រង់បានលន់តូបាបទៅកាន់ព្រះ (1 យ៉ូហាន 1:9)។ ការលន់តូបាបពិតប្រាកដនឹងមាននៅចំពោះព្រះ។

5. ប្រាជ្ញាដែលប្រើសេចក្តីសប្បុរសចេញពីការអាក្រក់(2សាំយ៉ូអែល15:1-37)

ប្រាជ្ញាដែលបានផ្លាស់ប្តូរមនុស្សទុច្ចរិត (12)ចេញមកពីចិត្តនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពីដើមដែលយ៉ូសែបមានការបៀតបៀនបែបនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយការបៀតបៀននេះបានកើតឡើងដល់ជាវីឌម្តងទៀត។ ទ្រង់អាចស្តាប់ទៅកាន់សម្លេងរបស់ព្រះនៅក្នុងបណ្តាសារបស់ស៊ីមីទៅកាន់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានរត់គេចខ្លួនហើយបានលាក់ខ្លួនទាំងគិតពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ (2 សាំយ៉ូអែល 16:5-14).

ទីមួយ ទ្រង់បានដឹងថាព្រះអម្ចាស់កំពុងទតមើលមកទ្រង់។ ទ្រង់ជឿថាព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតការចំអកមក

ដើម្បីបង្ខំដល់ទ្រង់។ ដូច្នេះទ្រង់អាចយកឈ្នះសេចក្តីល្បងពីអ្នកដែលដើរតាមទ្រង់ដែលបានជម្រុញទ្រង់ឱ្យសម្លាប់ស៊ីមីដោយបានជេរទ្រង់។ ពីព្រោះដាវីឌអាចមើលឃើញព្រះហស្តដ៏កំបាំងរបស់ព្រះ នោះទ្រង់អាចយកឈ្នះបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម។ អ្នកដែលមើលឃើញថាព្រះអម្ចាស់បានសងថ្លៃបាបរបស់គេនោះនឹងបន្តនៅក្នុងទីដែលលន់តូបាប ហើយគេក៏ឃើញបង្អង់នៃព្រះហស្តដែលល្បាញរបស់ព្រះដែរពីព្រោះគាត់អាចមើលឃើញថាព្រះទ្រង់ស្គាល់ពីទុក្ខលំបាករបស់គេ ហើយគេអាចស្តារឡើងវិញទៅកាន់ថ្ងៃនៃការចម្រុះចម្រើនវិញដោយសារព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាទ្រង់ស្គាល់ពីការស្តារឡើងវិញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តែស្តេចដាវីឌមិនបាននិយាយដោយសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អើយ ប៉ុន្តែដោយការបន្ទាបខ្លួនជាមួយសេចក្តីកោតខ្លាចនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះអម្ចាស់វិញ។

6. ទីជ្រកកោន (2 សំបុត្រអែល 17:1-14)

បើទោះជាល្បិចកលយ៉ាងទុច្ចរិតត្រូវបានបង្ហាញមកគ្រប់គ្រងលើលោកិយនេះក៏ដោយ តែសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអាចបង្កើតនៅអស់កល្បនៅក្នុងផែនដី។ បើទោះជាការបះបោររបស់អាប៉ូស្តូលនិងល្បិចដ៏អាក្រក់របស់អាហ៊ីចូដែលហាក់ដូចជាបំផ្លាញដល់ស្តេចដាវីឌក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងការនោះ។ ទង្វើរបស់អាប៉ូស្តូលដែលបានជ្រើសរើសយកល្បិចកលរបស់ហ្វីសាយហើយបានបដិសេធល្បិចកលរបស់អាហ៊ីចូដែល នោះជាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកកំណត់ (14)។ របៀបដែលមានហេតុផលមិនមែនជាផ្លូវតែមួយដើម្បីនឹងដោះស្រាយគ្រប់បញ្ហានោះទេ។ មានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលទ្រង់បង្កើតការណានោះការនោះនឹងមានការចម្រុះចម្រើនឡើង។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះនោះទេ វានឹងនៅទទេរ ហើយប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនការពារផ្ទះនោះទេ អ្នកយាមដែលភ្ញាក់ដឹងខ្លួនក៏មិនមានប្រយោជន៍ដែរ។ នៅក្នុងចំណោមនៃការលំបាកសព្វថ្ងៃ យើងគួរតែកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គោលការណ៍នៃការស្វែងរកនគរនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាទីមួយ ហើយគ្រប់យ៉ាងនឹងត្រូវបានផ្តល់មក ដោយព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នៅតែដដែល។ ចេញពីការតូចតាច នោះយើងអាចទុកចិត្តទ្រង់ហើយរីករាយនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់បាន។

7. រូបភាពពិតនៃព្រះពររបស់អ្នកជឿ(2សំបុត្រអែល22:1-20)

នៅក្នុងអត្ថបទនេះបង្ហាញភស្តុតាងថា ស្តេចដាវីឌបានមើលឃើញព្រះមេស៊ី ដែលទ្រង់នឹងយាងមកនៅពេលអនាគត ហើយទ្រង់បានជឿដល់ទ្រង់ជាព្រះសង្គ្រោះតែមួយនៅឆ្នាំ 1200 មុនគ.ស។ ទីមួយ ទ្រង់មានសេចក្តីជំនឿដូចគ្នានៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ដូចដែលអំប្រាហាំនិងប៉ូលមាន។ នៅទីនេះ ថូដា បន្ទាយ និងទីជ្រកកោនរបស់ខ្ញុំមានតែនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ទ្រង់បានទទួលសេចក្តីជំនឿលើផ្លូវ សេចក្តីពិត ហើយនឹងជីវិត (យ៉ូហាន14:6)។ ទាំងសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មីបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿ

លើព្រះយេស៊ូវតែមួយប៉ុណ្ណោះ ជាសេចក្តីសង្គ្រោះនិងជាអំណឹងល្អ។

ទីពីរ ស្តេចដាវីឌបានរត់ទៅកាន់ទីជ្រកកោននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយបានដើរតាមដោយសំងាត់។ ដាវីឌបានជួយនឹងសេចក្តីលំបាកវេទនានៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែបានរត់ទៅកាន់ទីជ្រកកោនដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយបានដើរតាមដោយសម្ងាត់។ ជាលទ្ធផល ទ្រង់បានរត់ទៅកាន់ទីខ្ពស់ៗនៅក្នុងពេលដែលមានទុក្ខវេទនាដូចជាជើងរបស់ក្តាន់ញី។ ព្រះគុណនៃការយកឈ្នះចេញមកពីសេចក្តីជំនឿ ដែលជឿតែលើព្រះយេស៊ូវនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ វាជាព្រះពរពិតដែលអ្នកជឿអាចទទួលបាន។

8. ផ្លូវនៃប្រភពនៃព្រះពរ (2 សាំយ៉ូអែល 22:21-28)

តើស្តេចដាវីឌបានយកឈ្នះលើសេចក្តីទុក្ខវេទនានៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់បានដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានពូននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលដែលទ្រង់ជួបសេចក្តីទុក្ខវេទនា ទ្រង់បានដើរតាមសេចក្តីសុចរិត ហើយទ្រង់មិនធ្វើការអាក្រក់ឡើយព្រមទាំងគេចចេញពីការអាក្រក់ទៀត។ អ្នកដែលពូននៅក្នុងទីជ្រកកោននៃព្រះគម្ពីរជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា នៅពេលដែលយើងនៅជាប់នឹងព្រះគម្ពីរដូចជាដង្កូវដែលនៅជាប់រូបកាយ (ទំនុកដំកើង 1:3)។

ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់បានសងការនោះជំនួសទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់បានសងដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទៅកាន់អ្នកដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តា ការបំពេញរបស់ទ្រង់ទៅកាន់អ្នកដែលផ្តល់ភាពល្អឥតខ្ចោះនិងការសំអាតខ្លួនជាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់ទៅកាន់អ្នកដែលបោកបញ្ឆោត។ ទៅកាន់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួន ព្រះអម្ចាស់ផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ដល់គេ ប៉ុន្តែទៅកាន់អ្នកដែលឆ្លើងឆ្មៃ ទ្រង់ផ្តល់ជាសេចក្តីវេទនាវិញ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងត្រូវតែត្រឡប់ទៅកាន់ដំណឹងល្អដើម ហើយភ្ជាប់ទៅនឹងគោលលិទ្ធិដែលត្រឹមត្រូវ ដើម្បីមើលឃើញពិភពខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងការនោះ។ ជាជារបៀបដែលត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។

គ. ការតាំងសញ្ញាអស់កល្ប (2សាំយ៉ូអែល 23:1-7)

តើការតាំងសញ្ញាអស់កល្បរបស់ដាវីឌរាប់បញ្ចូលខ្លឹមសារអ្វីខ្លះ? ខ 4 បង្ហាញការសន្យាបួនដោយប្រើការប្រៀបធៀបបី៖ព្រះអាទិត្យជះពន្លឺនាពេលថ្ងៃលិច ពន្លឺនាពេលព្រឹកដែលគ្មានពពក និងភាពភ្លឺចែងចាំងមកលើស្មីដែលលាស់បន្ទាប់ពីភ្លៀងរួច។ គ្រប់យ៉ាងមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងពន្លឺ។ ពិតណាស់ ដាវីឌបានរស់នៅក្នុងសង្ឃឹមនិងភាពស្តាប់ស្តល់ដ៏រស់ នៅក្នុងទុក្ខលំបាកជាបរិបូរនិងថ្មី។ ទ្រង់បានមានបទពិសោធន៍ការល្អៗតាមរយៈបញ្ហាជាច្រើន ហើយទ្រង់ត្រូវបានការពារដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រោះនៃសេចក្តីស្លាប់។ ទីជ្រកកោនរបស់ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់ប្រាកដថាការយកគំរូតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់ទ្រង់ជាការដែលមានពរ។ សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាព្រះពររបស់គ្រីស្ទានដែលព្រះ

បានសន្យានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទជាពន្លឺ គ្រីស្ទានដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទអាចរីករាយនឹងពន្លឺ ដ៏អស្ចារ្យនេះបាន។

1. ដង្ហាយស្រាទំពាំងបាយជូរដែលបានចាក់ថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ (2 សាំយ៉ូអែល 23:13-35)

ដូចដែលប៉ូលបានធ្វើ នៅពេលដែលយើងថ្វាយខ្លួនទៅកាន់ព្រះទុកជាដង្ហាយសម្រាប់ដឹក នោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានសម្រេច។ អត្ថបទបង្ហាញដង្ហាយច្រូចទៅកាន់ព្រះពីរ។

ទីមួយ ដង្ហាយច្រូចរបស់អ្នកចម្បាំងបីនាក់ដែលបានថ្វាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ នេះជាដង្ហាយច្រូចរបស់អ្នកចម្បាំងរបស់ដាវីឌ (យ៉ូសែបបាសេបេត អេលីសា និងសាំម៉ា) ជាអ្នកដែលបានយកទឹកនៅអណ្តូងបេថ្លេហឹមដោយបានចូលទៅតាមរយៈរំពាំងដែលជាសត្រូវរបស់ដាវីឌ ជាមនុស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាពន្លឺរបស់អ៊ីស្រាអែល។ វាជាដង្ហាយច្រូចដល់ព្រះអម្ចាស់។ ដង្ហាយដែលពួកគេបានថ្វាយនៅពេលនោះអាចបង្កើតអាណាចក្ររបស់ព្រះ។

ទីពីរ ដង្ហាយរបស់ដាវីឌបានថ្វាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ដង្ហាយដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ដាវីឌជាដង្ហាយច្រូចដោយការចាក់ទឹកនៅលើដី ហើយជាដង្ហាយដែលត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួននោះមានតម្លៃណាស់ ដែលថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ទៅដល់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់រងចាំចិត្តដែលខ្មោចខ្លាចដូច្នេះ។ ចិត្តរបស់ទ្រង់មានការប៉ះពាល់មកពីព្រះអម្ចាស់។ វាជាហេតុផលចម្បង ហេតុដែលចិត្តរបស់ទ្រង់ចង់សង់ព្រះវិហារត្រូវបានប្តូរទៅជាចិត្តដែលមានសេចក្តីឆ្លើងឆ្លៃទៅវិញ។ ទោះជាយ៉ាងណា នៅពេលដែលទ្រង់បានមើលឃើញសភាពដ៏អាក្រក់របស់ទ្រង់ភ្លាម នោះទ្រង់បានលន់ត្អូងអំពើបាបជាប្រញាប់ ហើយបានស្វែងរកការអត់ទោសមកពីព្រះ។ បន្ទាប់មកស្តេចដាវីឌបានសារភាពថា “តើគួរឱ្យទូលបង្គំដឹកឈាមរបស់មនុស្សដែលទៅទាំងប្រថុយជីវិតដូច្នេះឬអី?” (17)។ ការលន់ត្អូងអំពើបាបជាវិធីដើម្បីបញ្ឈប់ការស្រកឃ្លាន។ វាមិនមែនជាការល្អទេដែលគោងទៅកាន់តែប្រយោជន៍របស់ខ្លួន។ ការទទួលស្គាល់សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌចេញមកពីចិត្តនៃការលន់ត្អូងបាប។

ទីបី សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលយើងលន់ត្អូងបាបទៅព្រះអម្ចាស់ សេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់នឹងផ្តល់មក។ នៅពេលដែលយើងលន់ត្អូងបាបពិតប្រាកដ នោះយើងនឹងប្រាកដថាដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ គន្លឹះចម្បងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាត្រូវតែជាសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ។ នៅពេលមានសេចក្តីអត់ឃ្លានមកដល់យើង នោះយើងគួរតែលត់ជង្គង់ចុះនៅចំពោះព្រះហើយលន់ត្អូងបាបទៅចំពោះទ្រង់។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់នឹងផ្តល់ព្រះគុណយ៉ាងអស្ចារ្យមកដល់យើង។ ការសារភាព “វាយទូលបង្គំមក”។ បង្កើតកិច្ចការថ្មីនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

3. ដង្វាយដែលត្រូវបានទទួលយក (2 សំបុត្រអែល 24:18-25)

នៅពេលដែលស្តេចដាវីឌជួបសេចក្តីអត់ឃ្លាន តើទ្រង់បានថ្វាយដង្វាយដែលព្រះទ្រង់ទទួលយកដោយរបៀបណា?

ទីមួយ ទ្រង់បានដើរតាមសេចក្តីសុចរិត។ បើទោះជាទ្រង់បានទទួលជំនួយខ្លះៗដោយមិនបានបង់ថ្លៃក៏ដោយ ទ្រង់បានទិញវាដោយបានបង់ថ្លៃដែលសាកសមទៅកាន់ម្ចាស់គេ ពីព្រោះទ្រង់មានចិត្តដើរតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីបង់ថ្លៃសមរម្យទៅដល់ម្ចាស់រួចមក ទ្រង់បានបង្កើតអាសនាសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះគ្រីស្ទជាកូនចៀមរបស់ព្រះដែលបានបង់បំណុលបាបរបស់យើង ជាដង្វាយដែលធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់ស្តាប់ស្តាប់មកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ យើងបានទទួលសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ដើម្បីថ្វាយដង្វាយដែលសុចរិតទៅកាន់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ។

ទីពីរ ដាវីឌបានថ្វាយដង្វាយសន្តិភាពនិងដង្វាយដុតនៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ មានតែដង្វាយលោះបាបនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលអាចដោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីអត់ឃ្លានបាន ពីព្រោះដោយសារឥទ្ធិពលរបស់ទ្រង់។ ការអធិស្ឋានរបស់ស្តេចដាវីឌសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នោះជាយញ្ញបូជា។ នៅពេលដែលការអធិស្ឋានឡើងទៅដល់ព្រះ នោះការអត់ឃ្លានត្រូវបានបញ្ឈប់។ ការទូលអង្វរពិតប្រាកដរបស់ពួកបរិសុទ្ធនឹងនាំមកនូវឥទ្ធិពលយ៉ាងអស្ចារ្យមកដល់យើង។

សរុបសេចក្តី

អាណាចក្ររបស់មនុស្សរបស់ស្តេចសូលត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្ដា ពីព្រោះដោយសារសកម្មភាពនៃការធ្វើតាមចិត្តខ្លួនរបស់អ័ដាម ជាមនុស្សដំបូង បានធ្វើនៅក្នុងសួនអេដែន។ ប៉ុន្តែការគ្រងរាជ្យរបស់ស្តេចដាវីឌបានបង្ហាញពីពន្លឺនៃសង្ឃឹមទៅលើលំនាំនៃសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូច្នេះ ការគ្រងរាជ្យរបស់ដាវីឌ ជាគំរូដំបូងនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ ដែលជា ភាពជាស្តេចដែលត្រូវបង្ហាញដោយភ្នាក់ងារនៃការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្ស។ បើទោះជាអាណាចក្ររបស់ព្រះដំបូងឡើយបានបង្ហាញមកដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងសម័យនិក្ខមនំក៏ដោយ តែនៅក្នុងសម័យនៃវាលរហោស្ថាននិងនៅក្នុងថ្ងៃដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកកាណាន ជាពិសេសអាកប្បកិរិយារបស់គេដែលពឹងលើលំហូរនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ជាការស្ដារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ជាសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តា និងភាពស្មោះត្រង់ ប៉ុន្តែរូបតំណាងមានច្រើនប្រភេទ។ អាណាចក្ររបស់ព្រះរបស់ដាវីឌមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងអាណាចក្រនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីយ៉ាងខ្លាំងដោយសារមានការស្រដៀងគ្នា។ ដូច្នេះ មានន័យដែលពិសោធន៍ពីលំហូរនៃកណ្តាតម្ហូរ 2សំបុត្រអែលដើម្បីឱ្យយល់ពីអាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ស្តេចដាវីឌជាតំណាងឱ្យព្រះយេស៊ូវ ដែលបានធ្វើជាស្តេចនៅក្នុងព្រះគុណនៃសញ្ញាថ្មី។ ទ្រង់បានរីករាយនឹងព្រះគុណរបស់សេចក្តីប្រោសលោះ ហើយបានបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃ

ការប្រោសលោះនៅក្នុងលោកិយបើទោះជាទ្រង់រស់នៅមុនពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយកកំណើតជាមនុស្សក៏ដោយ។ ហេតុនៃការលំបាកជាបញ្ហាតែមួយនោះជាបំណងប្រាថ្នាបាបរបស់គេ។ តាមរយៈបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ នោះយើងរៀនពីជីវិតដែលត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

[សាស្ត្រាចារ្យបង្រៀនទី ២]

បណ្ឌិតប៉ូលហានគឺជាបណ្ឌិតនៃការបង្រៀននិងទ្រឹស្តីដែលអាចមើលឃើញ។

ហើយលោកក៏ធ្លាប់បម្រើការជាប្រធានមូលនិធិបេសកកម្មកម្ពុជា (CMF) ។

[ភាគទីបី]

ជំពូកទី ៣ យុទ្ធសាស្ត្រផ្សាយដំណឹងល្អ

អ្នកដែលបង្គាប់អោយផ្សាយដំណឹងល្អដល់យើងមិនមែនជាគ្រូគង្វាលទេប៉ុន្តែជាព្រះអម្ចាស់។ ការផ្សាយដំណឹងល្អមិនមែនជាជំរើសរបស់យើងទេប៉ុន្តែជាបេសកកម្មដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបគួរគោរពនិងជាបញ្ញត្តិដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែថ្មីៗនេះការទទួលស្គាល់សង្គមគឺអាក្រក់បំផុតសម្រាប់ព្រះវិហារ។ គ្រូគង្វាលមិនពិតគឺTaeMinChoiក្នុងការធ្វើបាតុកម្មប្រឆាំងនឹងឥទ្ធិពលឥទ្ធិពលការរំលោភសិទ្ធិអំណាច។

ការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាបទបញ្ជាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមុនពេលដែលព្រះអង្គបានយាងឡើងទៅនរកឋានសួគ៌។ តែការលះបង់របស់សេរ៉ូហ្វដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏សក្តិសមរបស់រដ្ឋាភិបាលនៃម៉ឺនឌឡានលីភាពច្របូកច្របល់សង្គមនយោបាយរបស់កូរ៉េអាស៊ាននិងក្លាន់ហ្វន់ដុននិងការរីករាលដាលនៃការឆ្លងមេរោគដែលធ្វើឱ្យបុរសម្នាក់ដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ហ៊ីលលី នៃឋានសួគ៌ថ្មីនិងផែនដីថ្មីនិង Paul Choiនៃមជ្ឈមណ្ឌលប្រជាជាតិទាំងអស់(BTJ)និងការលេចចេញនូវការអះអាងនៃការចាក់វ៉ាក់សាំងដែលគ្មានប្រយោជន៍បានបង្កអន្តរាយដល់ជនជាតិកូរ៉េនិងបង្កជាប្រភពអវិជ្ជមាននៅក្នុងពួកគេ។

ពួកគ្រីស្ទានដែលមិនមែនជាគ្រីស្ទានបានស្រែកថាយើងចង់កម្ទេចអាគារព្រះវិហារគឺព្រះវិហារគឺជានគរក្បួនណាហើយឥឡូវនេះខ្ញុំរងទុក្ខវេទនាចំពោះព្រះវិហារពីព្រោះព្រះវិហារនេះយើងមិនអាចបន្តធ្វើអាជីវកម្មហើយត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រះវិហារ។ ទោះបីយើងបានស្តាប់នូវការបន្ទោសបែបនេះក៏ដោយក៏គ្រូគង្វាលអះអាងថាយើងគួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីថ្វាយខ្លួនដើម្បីគោរពដោយស្មារតីមានទុក្ខ។ ពួកគេអះអាងថារដ្ឋាភិបាលរបស់មូនជេអ៊ុនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គណបក្សកុម្មុយនិស្តហើយសម្រាប់លទ្ធិកុម្មុយនិស្តគឺបដិសេធនឹងព្រះ

ដែលមិនជឿថាមានព្រះដែលជាអ្នកជឿថាគ្មានព្រះគឺជាសាតាំង។ តើពាក្យទាមទារបានទៅពួកគេនៅទីណា?
ឥទ្ធិពលអាក្រក់បែបនេះបានធ្វើឱ្យឧបសគ្គដ៏ពង្សាវលីដែលបញ្ឈប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ក្រុមជំនុំវិញ្ញាបនបត្រ
ជាការប្តេជ្ញាចិត្តដែលជំរុញឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងមើលងាយ។ ទោះជាវាកើតឡើងនៅពេលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិ
គ្រឹស្ដានកាលពី២០០០ឆ្នាំមុនយើងមានប្រវត្តិយ៉ាងអាក្រក់នៃការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញនិងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញក្នុង
ចំណោមអ្នកយាមគុកបែបនេះយើងមិនចាំបាច់ខ្លាចអំណាចនៃភាពងងឹតទេពីព្រោះពិភពលោកនេះត្រូវបាន
គេមើលឃើញថាសាតាំងធ្វើសកម្មភាពយ៉ាងទូលំទូលាយ (អេភេសូរ ២: ១-៣) ។

នៅក្នុងកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់សិស្សរបស់ទ្រង់អោយរង់ចាំការសន្យារបស់ព្រះបិតា ជាព្រះ
អង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវដឹងពេលវេលាឬរដូវកាលដែលព្រះបិតាបានកំណត់ដោយ
អំណាចរបស់ខ្លួនទេ។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានអំណាចមួយគឺជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមក
សណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នាហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាបន្ទាល់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងស្រុកយូដាទាំងមូល
និងស្រុកសាម៉ារីនិងរហូតដល់ចុងផែនដី។ ហើយមើល ខ្ញុំនឹងឲ្យសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះបិតា មកសណ្ឋិតលើ
អ្នករាល់គ្នា ចូរអ្នករាល់គ្នានៅតែក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដរាបដល់ព្រះចេស្ដាពីស្ថានលើ បានមកគ្របដណ្តប់
លើអ្នករាល់គ្នា(លូកា 24:49)។

ដូច្នេះ ចូរទៅបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ព្រមទាំងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យ ដោយនូវព្រះ
នាមព្រះបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចុះ។ ហើយបង្រៀន ឲ្យគេកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តី
ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាផង ហើយមើល ខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជាអស់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់
បំផុតកល្ប (ម៉ាថាយ 28:19-20)។

នោះព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលនឹងស៊ីម៉ុន-ពេត្រុសថា ស៊ីម៉ុនកូនយ៉ូណាសអើយ តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំជាង
របស់ទាំងនេះឬអី គាត់ទូលឆ្លើយថា ព្រះករុណាវិសេសព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ជ្រាបថាទូលបង្គំពេញចិត្តនឹងទ្រង់
ហើយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា (ចូរឲ្យចំណីដល់កូនចៀមខ្ញុំស៊ីផង)-(យ៉ូហាន 21:15-16)។

ដូចដែលខ្ញុំបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងសេចក្តីណែនាំយើងអាចរកឃើញវានៅក្នុងចន្លោះ ៣-៤ ។ តើមានអ្វី
ខុសគ្នា? មួយគឺជាបញ្ញាខ្ពស់បំផុតរបស់ជនជាតិយូដាដែលផ្ដោតទៅជាមនុស្សថ្នាក់ទាប។

មនុស្សម្នាក់បានមករកព្រះយេស៊ូវដោយបញ្ហាខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ហើយបន្ទាប់មកបានត្រឡប់មកវិញ
ដោយគ្មានដំណោះស្រាយ។ ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះអម្ចាស់។ ម្នាក់គឺជាអ្នកតាំងទី
លំនៅនៅក្នុងយេរូសាឡឹមប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតជាអ្នកតាំងទីលំនៅនៅសាម៉ារីដែលជនជាតិយូដាមើលងាយដូច
ជាសាល។ ហើយម្នាក់គឺត្រូវត្រឡប់មកវិញដោយគ្មានការឆ្លើយតបអ្នកផ្សេងទៀតបានជួបព្រះគ្រីស្ទហើយ
បានផ្លាស់ប្តូរស្រុកកំណើតរបស់នាង(ផ្សាយដំណឹងល្អ)។ ហើយម្នាក់ជាប្រុសនិងស្រីម្នាក់ទៀត។ ហើយម្នាក់
ទៀតមានឈ្មោះរបស់គាត់(នីកូដេម)ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតគ្មានឈ្មោះ (ស្រ្តីជនជាតិសាម៉ារី) នៅពេលយើងសង្កេត
មើលយ៉ូហានជំពូក៣និង៤យើងអាចមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីពិតច្រើនជាងការពិសោធន៍។

- 1. ការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាចម្លើយចំពោះចំណុចជាក់ស្តែង

ដូចដែលយើងដឹងក្លាមៗនៅពេលយើងទៅកន្លែងផ្សាយដំណឹងល្អ។អ្នកដែលមិនមែនជាគ្រីស្ទានទទួលបាន
 ជោគជ័យតែមិនយូរប៉ុន្មាននឹងត្រូវបំផ្លាញ។បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញដោយការបរាជ័យនិងការបំផ្លិច
 បំផ្លាញពួកគេស្ទើរតែត្រឡប់ទៅព្រះវិហារវិញ។ទោះបីយើងស្រឡាញ់វាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដូចជាយើង
 ជួបតារាសម្តែងក៏ដោយពេលវេលាដែលពួកគេត្រឡប់មកវិញបន្ទាប់ពីការបំផ្លាញរបស់ពួកគេត្រូវការពេលយូរ
 ។នៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើលស្ថានភាពទោះបីជាមនុស្សដែលមានភាពទន់ខ្សោយខាងព្រលឹង
 វិញ្ញាណព្រងើយកន្តើយក៏ដោយមនុស្សដែលភ្ញាក់ដឹងខ្លួននឹងគិតថាអស់កម្លាំងពួកគេត្រូវតែយកការផ្សាយ
 ដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ដំណឹងល្អមិនមែនជាអវិជ្ជមានឬវិជ្ជមានក្នុងការគិតទេដំណឹងល្អគឺជាបញ្ហាជំនឿមើល
 មិនឃើញដើម្បីចាប់យកអ្វីៗទាំងអស់។ជាពិសេសនិកាយអភិរក្សនិយមវិហារប្រេសប៊ីជៀនមានសារ
 អវិជ្ជមានជាច្រើន។ឧទាហរណ៍សារធ្ងន់ដូចជាការសាកល្បងអត្ថន័យនៃការរងទុក្ខជាដើមសង្កត់សង្កិនលើ
 សមាជិកក្រុមជំនុំ។ជាទូទៅពាក្យសម្តីពុទ្ធសាសនាដូចជា“ I pan sa pan”, “ Chun Bang ji chuck”, “ dan dan
 bub Suk” ព្រះសង្ឃមិនអាចកាត់សក់ដោយខ្លួនគាត់បានទេ” មានរូបភាពអវិជ្ជមានដូច្នេះ។នៅតែប្រជាជនកូ
 រ៉េរស់នៅក្នុងអាកប្បកិរិយាអវិជ្ជមានហើយមិនអាចឆ្ពោះទៅរកកន្លែងដែលមានសង្ឃឹមបានទេ។ដើម្បីរីករាយ
 និងការធ្វើដំណើរយើងមានលក្ខខណ្ឌបីយ៉ាង។ ទីមួយបន្ទុកគួរតែស្រាល។ត្រឹមត្រូវហើយនៅពេលខ្ញុំធ្វើ
 ដំណើរខ្ញុំមានអារម្មណ៍ជាមួយនឹងឥរិយាបថនៅពេលខ្ញុំធ្វើចំណាកស្រុកទៅអាមេរិកយើងមិនអាចធ្វើដំណើរបាន
 ទេ។ទីពីរក្រុមហ៊ុនគួរតែល្អទោះបីនៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើដំណើរតែម្នាក់ឯងវាល្អដែលយើងអាចមានអារម្មណ៍ថា
 ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុនរបស់ខ្ញុំមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការធ្វើដំណើររបស់យើងប្រសើរជាងស្នាក់នៅផ្ទះ។តាមពាក្យរបស់
 យើងមានគីរីគីរី (រូមគ្នា) ម៉ាយែរជាមួយម៉ាស្ការ៉ាធូណាជាមួយធូណាផ្តុំជាមួយអណ្តាត។ហើយទីបីយើងគួរតែ
 មានផ្ទះរបស់យើងត្រលប់មកវិញ។យើងមិនអាចធ្វើដំណើរបន្តបានទេ។ដូច្នេះការធ្វើដំណើរគួរតែរីករាយ។វា
 មិនមានន័យថាមើលងាយការសាកល្បងរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ដោយសារគំនិតរបស់យើងអវិជ្ជមានហើយ
 ជីវិតជំនឿរបស់យើងត្រូវបានគាបសង្កត់ដោយអ្វីមួយវានឹងទៅជាភាពស្របច្បាប់។មនុស្សដែលធំធាត់នៅ
 ប្រវត្តិមុននេះក្លាយជាគ្រូគង្វាលអាចត្រូវបានចូលកន្លែងនេះ។ផ្ទុយពីវាក្រុមជំនុំដំណឹងល្អពេញលេញប្រកាស
 សារវិជ្ជមាននិងគំនិតវិជ្ជមាន។

ដូចដែលត្រូវបានគេអំពាវនាវឱ្យព្រះមិនយល់ស្របនឹងការសង្គ្រោះទេប៉ុន្តែសារនេះធ្វើឱ្យសមាជិកមានពន្លឺ
 និងហោះហើរនៅលើមេឃ។ពួកគេអាចត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងថាមានកម្រិតសិក្សាច្រើន។ដូច្នេះពួកគេប្រជា
 ជនត្រូវបានប្រមូលផ្តុំយ៉ាងងាយស្រួលការសាងសង់អាគារព្រះវិហារត្រូវបានចាប់ផ្តើមយ៉ាងខ្លាំង។ប្រសិនបើ
 មិនអាចទៅរួចទេពួកគេប្រកាសពីរយៈពេលតមអាហារដោយមិនអនុញ្ញាតឱ្យឈប់សម្រាកខ្លះ។ដូច្នេះពួកគេ
 អះអាងថានេះជាវិធីដែលប្រកបដោយពរហើយគ្រូគង្វាលភាគច្រើនយល់ស្របនឹងវា។
 រឿងពីរដែលក្រុមជំនុំដំណឹងល្អសង្កត់ធ្ងន់គឺធ្វើអោយព្រះអម្ចាស់សោយទិវង្គតទាំងស្រុងហើយថ្វាយនៅទី
 នោះ។ពួកគេអះអាងថានៅពេលពួកគេរក្សារឿងពីរយ៉ាងដោយស្មោះត្រង់នោះពួកគេនឹងទទួលបានពរពី
 ព្រះ។បញ្ហានេះគួរតែត្រូវបានរៀនដោយយើង។គ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធចំពោះការពិតដែលថាការកើន
 ឡើងនៃចំនួននិងការបង្កើតអាគារព្រះវិហារគឺលឿនជាងអាគារដទៃទៀតនៅក្នុងខាងត្បូង។

យើងអាចដឹងថាវិហារយូហ្គឹអូពេញដំណឹងល្អនិងព្រះវិហារផ្សេងទៀតបានបង្ហាញពីការលូតលាស់យ៉ាងខ្លាំង និងទំហំធំរបស់វា។ ដូច្នេះយើងមិនគួរភ្លេចទេថាដំណឹងល្អដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទហើយរីករាយនឹងធ្វើឱ្យយើង ក្លាយជាគំនិតវិជ្ជមានដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំណាចព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគុណដ៏មានឥទ្ធិពលនេះមិនអនុ វត្តចំពោះខ្ញុំ? បុព្វហេតុត្រូវតែជាខ្ញុំព្រោះខ្ញុំមិនបំបែកចេញពីខ្ញុំទេ។ កូលុស ២: ២-៣ និយាយថាពាល់កំណប់នៃ ចំណេះដឹងនិងប្រាជ្ញាទាំងអស់ត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងជឿជាក់ថាដើម្បីស្វែងរកបទពិសោធន៍ មួយនេះវាគឺជាគោលបំណងនៃការផ្សាយដំណឹងល្អនិងទេវវិទ្យា។

2. តើអ្នកទទួលបានលទ្ធផលពីការផ្សាយដំណឹងល្អប៉ុន្មានដង?

អ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿដែលខ្ញុំនិយាយមានន័យថាអ្នកដែលខ្ញុំបានផ្សាយដំណឹងល្អហើយបានសង្គ្រោះហើយ រស់នៅឥឡូវនេះដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ ខ្ញុំជឿថានៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំប្រសិនបើខ្ញុំទទួលបានអ្នកប្រែចិត្តជឿ បីនាក់ខាងលើសូមព្រះប្រទានពរដល់ខ្ញុំហើយធ្វើអោយខ្ញុំយកឈ្នះលើមុខរបរណាមួយ។ ហើយប្រសិនបើ អ្នកដែលខ្ញុំផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានប្រើជាគ្រូគង្វាលនិងអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាតើអ្នកគិតពីរបៀបដែលព្រះ ប្រទានពរដល់ខ្ញុំទេ? ពរជ័យខាងវិញ្ញាណនេះនឹងបន្តដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយរបស់គាត់។ នេះជានិមិត្តរបស់ ព្រះ។ ពាក្យថាប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកសណ្ឋិតលើអ្នកនោះអ្នកនឹងធ្វើជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំនៅចុង បញ្ចប់នៃដែនដីគឺមិនពិតទេ។ ជាទូទៅយើងរស់នៅដោយមិនដឹងពីពរជ័យនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ រឿងដែល ធ្វើឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទចាស់បានរស់ឡើងវិញគឺសំខាន់ប៉ុន្តែការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿរបស់មនុស្សមិនមែនជាគ្រីស្ទាន គឺសំខាន់ជាង។ លោកម៉ាកហ្គីរ៉ុនដែលជាអធិការបតីនៃមហាវិទ្យាល័យទ្រីស្តីភូហ្គឹបានមានប្រសាសន៍ថាការ ផ្លាស់ប្តូរគ្រីស្ទបរិស័ទទៅព្រះវិហារពីព្រះវិហារមិនមែនជាការផ្សាយដំណឹងល្អទេតែជាការផ្លាស់ប្តូរទិសដៅ។ ដូច្នេះដូចនៅក្នុងព្រះវាមិនមែនជាផ្នែកទេហើយតាមទស្សនៈហិរញ្ញវត្ថុវាមិនមែនជាប្រាក់ចំណូលទេ។ សព្វ ថ្ងៃនេះព្រះវិហារភាគច្រើននៅក្នុងរដ្ឋជនអន្តោប្រវេសន៍ការរស់ឡើងវិញរបស់មេហ្គាគ្រីសកើតឡើងតាមខ្សែ នេះ។ វាដូចជាពាក្យប្រៀបធៀបស្រដៀងគ្នា។ ក្នុងនាមជាម៉ាត់ដ៍អស្ចារ្យចូលទៅក្នុងទីក្រុងហាងតូចៗចំនួន ២០០នឹងត្រូវបាត់។ ទោះបីគ្រូគង្វាលជាច្រើនបន្ទោសបញ្ហានេះក៏ដោយការពិតគឺជាការពិត។ សូមគិតអំពី មជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះ។ នៅក្នុងការណែនាំនៃទេវវិទ្យានៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលលោកអប្រាហាំគុរគីរដែលជា អ្នកប្រាជ្ញខាងផ្សាយដំណឹងល្អបានសរសេរអះអាងថា“រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះការផ្សាយដំណឹងល្អនិងគ្រប់ ទាំងទ្រីស្តីដែលត្រូវអនុវត្តមិនមែនជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ព្រះទេតែជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃមនុស្ស។ ហើយចាប់ពី ពេលនេះទៅយើងគួរតែបង្កើតចលនាផ្សាយដំណឹងល្អនៅមជ្ឈមណ្ឌលព្រះ។ ហើយឥឡូវនេះព្រះទ្រង់ចង់អោយ នៅក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អយើងដែលជាអ្នកចាំយាមនៃដំណឹងល្អជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលជាទាសកររបស់ សាតាំង។ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមិនទទួលយកការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាការណែនាំហើយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ គឺចាំបាច់។ ប្រសិនបើយើងទទួលបានព្រលឹង៣ដែលមិនមែនជាគ្រីស្ទានដោយសារការផ្សាយដំណឹងល្អនោះ ជីវិតរបស់យើងនឹងទទួលបានជោគជ័យ។ ជាថ្មីម្តងទៀតខ្ញុំសង្កត់ធ្ងន់លើការផ្សាយដំណឹងល្អមិនមែនដើម្បីប៉ះ ពាល់ដល់គ្រីស្ទបរិស័ទទេតែមិនមែនជាគ្រីស្ទាន។ គ្រីស្ទបរិស័ទចាស់គឺជាសមាជិកក្រុមជំនុំទូទៅប៉ុន្តែអ្នកមិន ជឿគឺជាអ្នកដែលមិនជឿហើយមានមិត្តភក្តិជាច្រើនដូចជាស្រានិងល្បែងជាដើម។ និយាយម្យ៉ាងទៀតពួកគេ ធ្លាក់ចូលក្នុងសេចក្តីរីករាយនៃពិភពលោក។ ដូចគ្នានឹងចង្កៀងចាំងភ្លឺជាងនៅក្នុងភាពងងឹតអ្នកមិនជឿមាន

អ្នកមិនជឿច្រើនជាងពួកគេដែលជាគ្រីស្ទានចាស់ៗផ្កាយពេលព្រឹកភ្លឺជាងមុនពេលថ្ងៃរះ។ប្រសិនបើអ្នកមិនជឿត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនឹងកើតឡើង។ដូច្នេះយ៉ាងហោចណាស់យើងគួរធ្វើឱ្យការផ្សាយដំណឹងល្អត្រង់សម្រាប់ព្រលឹងទាំងបីខាងលើហើយអនុវត្ត។

3. ការផ្សាយដំណឹងល្អនឹងត្រូវធ្វើឡើងនៅពេលដែលអ្នកកាន់សេចក្តីសញ្ញា។ (កិច្ចការ ១៣:៤៨)

ការផ្សាយដំណឹងល្អមិនធ្វើស្វ័យប្រវត្តិទេប៉ុន្តែនៅពេលយើងកាន់តាមកិច្ចព្រមព្រៀងវានឹងក្លាយជា។វាងាយស្រួលក្នុងការស្វែងរកព្រលឹងដែលបានសង្គ្រោះនៅក្នុងកន្លែងកើតហេតុពីព្រោះព្រះបានលាក់អ្នកដែលនៅកន្លែងផ្សាយដំណឹងល្អ។ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់បៀតបៀនយើងគឺគេជាកូនចៅរបស់សាតាំងមិនមែនជាសិស្សលាក់កំបាំងរបស់ព្រះទេ។បន្ទាប់មកវាងាយស្រួលក្នុងការគិតដូច្នេះ។ហើយវាសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតដែលយើងប្រកាសដំណឹងល្អដោយមានផ្លែខ្លះៗយូរស័កឆាត់មានអំណរជាមួយព្រះអេម៉ាញែលនៅឆ្នះរបស់ប៉ូធីផារនិងវិមាននៃស្រុកអេស៊ីប។នោះគឺគាត់បានប្រកាសព្រះជាមួយនឹងផ្លែនៃសេចក្តីសញ្ញា។ដូចជាដឹងថាឆាប់ៗនេះយើងគួរតែបញ្ចប់ការសន្និដ្ឋានរបស់យើង។ពិតជាប្រសិនបើព្រះនៅរស់ហើយអ្នកជាកូនពិតការផ្សាយដំណឹងល្អនឹងក្លាយជាការពិត។ប្រសិនបើអ្នកផ្សេងទៀតមានការយកចិត្តទុកដាក់ច្រើនចំពោះអ្នកដទៃប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះការផ្សាយដំណឹងល្អដោយអស់ពីចិត្តនោះព្រះជាម្ចាស់នឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះខ្ញុំនិងព្រះវិហារនិងជំនាន់របស់យើង។ដើម្បីប្រកាសពីដំណឹងល្អពិតប្រាកដមានន័យថាដើម្បីប្រាប់ពីការពិតដែលថាដំណឹងល្អបានដោះស្រាយបញ្ហាគ្រប់បែបយ៉ាងគឺជាទ្រឹស្តីដ៏ត្រឹមត្រូវនិងជាព្រះវិហារត្រឹមត្រូវ។ហើយយើងត្រូវការជីវិតរស់រវើករបស់សិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ដូចប៉ុលដែរយើងគួរតែរកការពិតដែលថាមានអាចកំបាំងទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងនៅក្នុងព្រះ។ (ភីលីព ជំពូកទី៣)ប្រសិនបើវាជាការពិតគ្មានអ្វីសំខាន់ក្រៅពីការផ្សាយដំណឹងល្អទេ។ការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាការងារដែលប្រោសព្រលឹងអោយរស់ឡើងវិញ។ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាប្រសិនបើព្រលឹងមួយនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះពិធីស្ថានសួគ៌នឹងត្រូវកើតឡើង(លូកា១៥:៧)នៅពេលយើងក្រោកឈរជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អយើងមិនត្រូវការការថប់បារម្ភឡើយ។បន្ទាប់ពីយើងបានស្លាប់ការងារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងកើតឡើង។ពីព្រោះដំណឹងល្អមានឥទ្ធិពលហើយព្រះនៅរស់ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងនៅជាមួយយើង។នៅពេលយើងមកដល់កូរ៉េខាងត្បូងនៅពេលយប់តាមយន្តហោះយើងភ្ញាក់ផ្អើលនៅពេលឃើញឈើឆ្កាងពណ៌ក្រហមនៅលើអាគារព្រះវិហារសូម្បីតែអ្នករាល់គ្នាបានឆ្លងកាត់ស្ថានភាពនេះក៏ដោយ។

នៅសម័យបច្ចុប្បន្នមានព្រះវិហារបីប្រភេទ។ (១) ព្រះវិហារត្រូវធ្វើការផ្សាយដំណឹងល្អដោយស្មោះត្រង់ (២) ព្រះវិហារដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាធារណជន។(៣)ព្រះវិហារដែលគ្មានដំណឹងល្អ។ ប្រសិនបើជាកម្មសិទ្ធិរបស់បណ្តាប្រទេសដែលមានកំរិតខ្ពស់គ្មានដំណឹងល្អទេ។ព្រះវិហារដោយមិនមានដំណឹងល្អគឺគ្មានការរំខានទេពីព្រោះមនុស្សបានប្រមូលផ្តុំគ្នា។ហើយមនុស្សដែលប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងងាយអាចជួបជាមួយមនុស្សដើម្បីគិតពីដំណឹងល្អដោយងាយ។ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះវិហារដែលប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយមនុស្សដើម្បីស្រឡាញ់ដំណឹងល្អទោះបីជាចម្ងាយឆ្ងាយក៏ដោយ។ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញថាមានព្រះជាម្ចាស់មួយអង្គទេ។ទោះបីអាគារព្រះវិហារមានទំហំធំធេងនិងស្រស់ស្អាត

យ៉ាងណាក៏ដោយបើពួកគេគ្មានដំណឹងល្អវាមិនមានតម្លៃចំពោះព្រះទេ។ ទោះបីអាគារព្រះវិហារគឺធំធេងនិង ស្រស់ស្អាតក៏ដោយក៏គ្មានខ្លឹមសារនៃដំណឹងល្អដែរ។

តើស្ថានភាពណាមួយដែលជាព្រះវិហារអាឡើយម៉ែដែលត្រូវត្រាស់ហៅលោកលូធើរ(Luther)ជាអ្នកធ្វើកំណែទម្រង់ និងអ្វីដែលជាព្រះវិហារអង់គ្លេសដែលត្រូវបង្កើតលោកស្តីជិនលោកចនកូណាកចនវេសលីនិងព្រះវិហារស្វីស ដោយចនកាល់វិននិងរបៀបដែលព្រះវិហារអាមេរិកាំងដោយលោកចូណាថានអេដវីដលោកឆាលហ្វីននី។ នេះគឺជាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងព្រះវិហារតាកនិងព្រះវិហារអាមេរិក។ អាគារព្រះវិហារត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅ ជាភោជនីយដ្ឋានរបស់ម៉ាកដូណាល។ ទោះបីជាប្រទេសនីមួយៗខុសគ្នាក៏ដោយជាទូទៅនៅក្នុងច្បាប់ទីក្រុង ប្រើប្រាស់អាគារព្រះវិហារត្រូវបានរក្សាទុកជាសារមន្ទីរ។ មានតែជញ្ជាំងខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានរក្សា ទុកបន្ទាប់មកផ្នែកខាងក្នុងនៃអាគារត្រូវបានកែលំអនិងផ្តល់ប្រាក់ឈ្នួលអោយម៉ាកដូលវីស្តាស្តាក់ជាការ ប្រើប្រាស់ពាណិជ្ជកម្ម។ ដូចដែលយើងបានដឹងហើយថាអាគារព្រះវិហារគ្រីស្ទាល់នៅសហរដ្ឋអាមេរិកត្រូវ បានផ្ទេរទៅព្រះវិហារកាតូលិក។ អាគារព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យរបស់កូរ៉េត្រូវបានលក់ដោយលទ្ធិខុសឆ្គង ដោយសារតែបំណុលរបស់ធនាគារហើយអាគារព្រះវិហារជាក់លាក់មួយត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងវត្តព្រះពុទ្ធសា សនា។

នៅពេលដែលយើងប្រកាសដំណឹងល្អវាគឺជាការផ្សាយដំណឹងល្អដ៏លំបាកនិងជាបេសកកម្មពិបាក។ បេសកកម្មបេសកកម្មចេញពីកូរ៉េខាងត្បូងគឺចូលទៅខាងក្រៅដែរ។ មានតែទីក្រុងម៉ានីលនៅប្រទេសហ្វីលីពី នទេដែលមានបេសកកម្មកូរ៉េជាង១០០០នាក់។ ហើយបេសកកម្មជនជាតិកូរ៉េនៅក្រៅប្រទេសបានឈាន ដល់ចំនួន៣០០០០នាក់ហើយលើសចំនួនបេសកកម្មអាមេរិកចូលទៅហើយ។ ពួកគេរស់នៅតាមចំនួនក្រុមជំនុំ កូរ៉េខាងត្បូង។ ដូច្នេះទោះបីពួកគេទទួលបានចំនួនទឹកប្រាក់ក៏ដោយប្រសិនបើពួកគេមិនផ្សាយដំណឹងល្អ ដល់អ្នកដទៃពួកគេជាមនុស្សអាក្រក់ចាក់ឫសអាក្រក់ហើយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់សត្រូវប្រឆាំងនឹងព្រះ។ នៅពេលដែលរដ្ឋាភិបាលដឹងការពិតក្នុងការបញ្ជូនចំនួនទឹកប្រាក់យ៉ាងច្រើនទៅក្នុងបេសកកម្មនោះតើពួកគេ នឹងនិយាយអ្វីខ្លះ។

តើវាចប់ហើយឬនៅ? ចំនួនទឹកប្រាក់ហិរញ្ញវត្ថុសម្រាប់ចំណាយក្នុងបេសកកម្មគឺមិនអាចវាស់វែងបានទេ។ ប្រសិនបើវាសម្រាប់ដំណឹងល្អពិតវាជាពរជ័យខ្លាំងណាស់ប៉ុន្តែភាគច្រើនវាមិនពិតទេ។ នៅពេលដែលយើង បានទៅមើលកន្លែងបេសកកម្មអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានសាងសង់អាគារសិក្ខាសាលានិងអាគារព្រះវិហារ ដោយមានការគាំទ្រពីប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូងនិងព្រះវិហារអាមេរិកប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់បានប្រឆាំងនឹងព្រះ វិហារដែលជាអ្នកឧបត្ថម្ភរបស់គេសម្រាប់មតិផ្សេងទៀតបំផុតគេបានបង្កើតនគរបស់គេហើយត្រូវបានប្តូរទៅជា អ្នកលក់សំណង់ឬអ្នកវិនិយោគ។ រឿងវេទនាបែបនេះបានកើតឡើងចេញពីការលោភលន់របស់ពួកវា បេសកជនខ្ញុំជឿថាព្រះជាម្ចាស់ប្រាកដជាកាត់ទោសគេនៅចំពោះព្រះ។ ការថ្វាយបេសកកម្មគឺមានតម្លៃ ណាស់ដូចជាការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ពួកបរិសុទ្ធដោយទឹកភ្នែកនិងញើសរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ពីព្រោះ ខ្ញុំបានសង្កេតមើលបេសកកម្មជាក់ស្តែង។ ដូច្នេះឥឡូវនេះខ្ញុំមិនគាំទ្រការផ្តល់ជូនបេសកកម្មសម្រាប់ការរង ទុក្ខវេទនាបន្ទាប់ពីខ្ញុំពិនិត្យមើលអត្តសញ្ញាណអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឱ្យបានលម្អិតហើយប្រសិនបើអាចធ្វើ

ទៅបានបន្ទាប់ពីខ្ញុំបានទៅមើលបេសកកម្មខ្ញុំគួរតែសម្រេចចិត្ត។ ជានិច្ចកាលយើងគួរតែស្វែងយល់ពីចំណុចមិនពិតជុំវិញប្រភេទនៃព្រះគុណនិងជំនឿព្រោះយើងចាំបាច់ត្រូវបង្កើតឱ្យមានទស្សនៈត្រឹមត្រូវនៃបេសកកម្មនិងព្រះវិហារដែលល្អ។

“យ៉ាកុប 1:15” រួចកាលណាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាជាប់មានជាផ្ទៃ នោះសំរាលចេញមកជាអំពើបាប ហើយកាលណាបាបបានពោរពេញឡើង នោះក៏បង្កើតជាសេចក្តីស្លាប់។

ដំណឹងល្អផ្តល់ឱ្យយើងនូវព្រឹត្តិការណ៍គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាងមុនហើយផ្តល់នូវសកម្មភាពថ្មីនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណសម្រាប់ព្រះឱ្យនៅជាមួយពួកគេ។

[សាស្ត្រាចារ្យបង្រៀន ២]

ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការអប់រំរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

បង្រៀនដោយ លោកស្រីបណ្ឌិត ប្រោស អូ

លោកស្រីបណ្ឌិត ប្រោស អូ មានការអប់រំគ្រីស្ទាន Ph. D. និងផ្នែកតន្ត្រីក្នុងព្រះវិហារ MA

[ផ្នែកទី ៤]

III. ការអប់រំគ្រីស្ទាននៅរយៈពាក់កណ្តាល

នៅឆ្នាំ៤៧៦នៃគ.សដោយការលុកលុយយ៉ាងយោរយៅរបស់ចក្រភពរ៉ូមត្រូវបានបំផ្លាញហើយបន្ទាប់មកការអប់រំត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំង។ ជាពិសេសប្រព័ន្ធអប់រំត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ជាពិសេសប្រព័ន្ធអប់រំត្រូវបានបិទហើយជាធម្មតាសំណួរនិងចម្លើយនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនឹងសាលាបង្រៀនសាសនាត្រូវបានបិទ។ ទាំងនេះបានឯកភាពនៃពេលវេលាសម្រុះសម្រួល។ បាតុភូតបែបនេះត្រូវបានរក្សាទុករហូតទាល់តែមានចលនារស់ឡើងវិញនៃបណ្ឌិត្យសភានិងការអប់រំដែលផ្ដើមដោយស្តេចដ៏អស្ចារ្យគឺលោកឆាលីស (ចុងឆ្នាំទី ៨ នៃ គ.ស) ត្រូវបានកើតឡើង។ មានតែនៅក្នុងពេលនេះទេដែលមានប្រព័ន្ធអប់រំពិសេសដែលមានដូចជា៖ សាលា វត្តអារាម និងសាលាព្រះវិហារត្រូវបានកើតឡើង។

១ សាលានៃព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យនិងសាលាគ្រីស្ទាន

នៅតំបន់ខ្លះប្រព័ន្ធពង្រីកការអប់រំនៅក្នុងព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រធាននៃព្រះវិហារបានគ្រប់គ្រងពួកគេហើយពួកគេបានអប់រំក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី។ នេះគឺជាសាលាព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យ។ នេះជាមុខវិជ្ជាសំរាប់មនុស្សទូទៅចំនួន ៧ មុខវិជ្ជាដែលមាន៖ ៤ មុខវិជ្ជា គណិតវិទ្យា ធរណីមាត្រ តារាវិទ្យា តន្ត្រី និងមុខវិជ្ជា ៣ ទៀតគឺ វេយ្យាករណ៍ តក្កវិជ្ជា វេទាហារសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែសាលានេះត្រូវការសម្រាប់សិស្សពីរបីនាក់ ជាអ្នកដែលត្រូវបានបញ្ចប់ថ្នាក់ចាក់ប្រេងតាំងជាសង្ឃ។ វត្តអារាមមួយចំនួនបានបង្រៀនមុខវិជ្ជាទូទៅ ដោយមាន

កាតព្វកិច្ចហើយបន្ទាប់មកការអប់រំវត្តមានវត្តអារាមត្រូវបានចាប់ផ្តើម។ នេះជាដំណើរការនៃការអប់រំចំនួនពីរប្រភេទគឺ ទីមួយថ្នាក់ដែលត្រូវបានអប់រំសម្រាប់មនុស្សដែលបានក្លាយជាព្រះសង្ឃនិងមានការយកចិត្តទុកដាក់សិក្សាព្រះគម្ពីរហើយថ្នាក់មួយទៀតគឺមនុស្សទូទៅដែលចង់រៀននៅសាលាវត្ត ។

២ និមិត្តរូបនិងភាពអាចកំបាំង

មនុស្សភាគច្រើនដែលមិនមែនវត្តមាននៅសាលាព្រះវិហារនិងសាលាវត្តអារាមដែលមិនអាចជួយខ្លួនឯងរៀនដោយប្រយោលតាមរយៈការតុបតែងនិងងទំនាក់ទំនងផ្សេងៗ។ ពួកគេបានសង្កត់ធ្ងន់លើទំនាក់ទំនងដែលជាផ្លូវ ដែលខ្លាំងជាងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះនិមិត្តរូបនិងភាពអាចកំបាំងមានប្រាកដនៅលក្ខណៈបីយ៉ាងដូចខាងក្រោម៖

ទីមួយ ពួកគេបានពង្រីកចំណុចសំខាន់នៃទំនាក់ទំនងដែលប្រជាជនអាចទទួលយកបានថាជាអត្ថន័យអាចកំបាំងនិងវេទមន្ត ប៉ុន្តែពួកគេបានកាត់បន្ថយចំណុចសំខាន់នៃការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទីពីរ ពួកគេបានយល់ពីគោលបំណងនៃទំនាក់ទំនងនិងបានយល់អត្ថន័យនូវចំណុចសំខាន់ដែលជាទស្សនវិស័យនៃការអត់អោន។ ទីបី ពួកគេបានសង្កត់ធ្ងន់លើភាពចាំបាច់នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទារកដើម្បីស្តារលក្ខណៈដើមចេញពីអំពើបាបដើម។

៣ ការលេចឡើងនៃសាកលវិទ្យាល័យនិងការអភិវឌ្ឍខាងសាសនវិទ្យា

នៅដើមសតវត្សរ៍ទី ១១ ជាថ្ងៃនៃភាពងងឹតបានបាត់បន្តិចម្តងៗ ។ មុខវិជ្ជាចំនួនបីគឺ សាសនវិទ្យា ច្បាប់ក្រឹត្យវិន័យ និងវេទសាស្ត្រ ត្រូវបានបង្រៀនដោយអ្នកប្រាជ្ញនិងគ្រូកម្រិតខ្ពស់។ នេះបានក្លាយជាប្រភពដ៏ធំនៃសាកលវិទ្យាល័យ។ នៅឆ្នាំ ១៧៧០ សាកលវិទ្យាល័យត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅបារាំងបារីសនិង អ៊ីតាលី បូលណា។ល។ ជាមួយនឹងការអភិវឌ្ឍសាកលវិទ្យាល័យនេះសាលាព្រះវិហារនិងសាលាវត្តនៅក្នុងព្រះវិហារត្រូវបានចុះខ្សោយ។ នៅសកលវិទ្យាល័យសាសនវិទ្យាត្រូវបានបង្កើតមុខវិជ្ជាសិក្សាជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធ។

IV. ការអប់រំគ្រីស្ទាននៅសម័យមុន

បន្ទាប់ពីរយៈពេលក្រោយមកនៃសតវត្សរ៍ទី ១៤ ការរុះរើឡើងវិញបានកើតឡើងនៅចំកណ្តាលប្រទេសអ៊ីតាលីដើម្បីស្វែងរកតួអក្សររបស់វិស្វកម្មពីបុរាណម្តងទៀត។ ចរន្តបែបនេះបានអនុវត្តតួនាទីមួយចំនួនដើម្បីផ្លាស់ប្តូរចរន្តអប់រំ។ ការកំនែទម្រង់របស់ ម៉ាទីនលូទេ បានធ្វើឱ្យរង្គោះរង្គើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទម្រង់អប់រំដែលមានលក្ខណៈដូចជាគំរូនិងនិមិត្តរូបនៅក្នុងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងនៅពេលនោះ។ ពួកគេទទួលបានស្លាកស្នាមអប់រំដែលថាពួកមនុស្សធម្មតាអាចវិវឌ្ឍន៍ជាវិជ្ជមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ជាមួយព្រះដោយផ្អែកលើគោលលទ្ធិរបស់សង្ឃនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ នៅទីនេះបទគម្ពីរត្រូវបានបកប្រែជាធម្មតាអាចអានដោយផ្ទាល់ហើយបន្ទាប់មករបៀបរបស់នៅរបស់មនុស្សដែលជាកន្លែងនៃការអប់រំត្រូវបានបង្កើតឡើង។ លោកលូទេ មិនត្រឹមតែបានផ្តល់នូវឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យតាមរយៈតុល្យភាពនៃឱកាសការអប់រំក្នុងការអនុវត្តការអប់រំសាធារណៈប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងបានដាស់តឿនផងដែរ។

ប្រព័ន្ធចាំបាច់នៃសាលាតាមរយៈការផ្លាស់ប្តូរបទគម្ពីរចេញពីកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិហារ។ ខាលវីន បានបង្កើតសាលាវិទ្យាល័យ Genera ហើយថែមទាំងបានផ្តល់ការអប់រំដល់សាធារណៈតាមរយៈការបង្កើតថ្នាក់ដំបូងនិងថ្នាក់ខ្ពស់។

ហើយការចូលដែលត្រីត្រូវ និងការបង្រៀនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសិទ្ធិអំណាចផ្ដើមនៃការអប់រំខាងលោកីយ៍ចេញពីសិទ្ធិអំណាចសាសនា។ យោងទៅតាមច្បាប់នៃការបែងចែករវាងរបបនយោបាយនិងព្រះវិហារ សាលាខាងលោកីយ៍បានបង្ហាញ។ ជាលទ្ធផលគឺសាលាឯកជន សាលាដែលព្រះវិហារបានផ្គត់ផ្គង់និងសាលាសប្បុរសធម៌។ល។

នៅសម័យទំនើបចរន្តពីនៃគំនិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានធ្វើឡើងប្រឆាំងនឹងចរន្តខាងលោកីយ៍។ មួយគឺការប្រកាន់វិន័យចាស់និងមួយទៀតជាអ្នកស្រលាញ់នឹងគោរពសាសនា។ ជាពិសេសអ្នកស្រលាញ់នឹងគោរពសាសនាផ្ដោតលើការអប់រំរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ អ្នកតំណាងគឺ J. Comenius។ គាត់ជាអ្នកដែលបានចូលរួមនៅក្នុងគ្រីស្ទាននិកាយប្រូតេស្តង់ ដែលបានចង្អុលបង្ហាញពីការគោរព ការគ្មានគោលដៅនឹង បោះពុម្ពផ្សាយដោយ *Ditactia Magna* ។ ត្រង់នេះ ចំណុចសំខាន់នៃការអប់រំគឺសង្កត់ធ្ងន់លើទំនួលខុសត្រូវនៃការអប់រំហើយជាសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្តជឿ ហើយបានបកស្រាយឡើងវិញនូវជំនឿនិងព្រះវិហារគ្រីស្ទានដោយទទួលយកហេតុផល។

V. ចលនាសាលានៃថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់

នៅឆ្នាំ ១៧៨០ សាលារបស់ព្រះអម្ចាស់នៃ Raikes បានបើកផ្លូវថ្មីនៃការអប់រំគ្រីស្ទាន។ ការប្រែប្រួលឧស្សាហកម្មបានបង្កើតភាពក្រីក្រក្នុងបរិយាកាសសង្គម។ At Gloucester Raikes បានជួលគ្រូស្រ្តីដែលចូលនិវត្តន៍ហើយបានបង្រៀនពួកគេឱ្យបង្រៀនក្មេងៗដែលត្រូវបានប្រមូលគ្នានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបង្រៀនការអាន សរសេរ គណនេយ្យ ជាមួយបទគម្ពីរ ហើយចូលរួមជាមួយគ្នាក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ ឲ្យទៅព្រះវិហារ។ ដោយមានប្រសិទ្ធភាពត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាវាបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដទៃទៀតដោយជំនួយពីប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ។ នៅឆ្នាំ ១៧៨៥ សមាគមនៃសាលារបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ នៅពេលនេះសាលារបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាសកម្មភាពអប់រំដែលប្រតិបត្តិដោយអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត។

ចលនាសាលានៃព្រះអម្ចាស់បានផ្លាស់ទៅអាមេរិកភ្លាមៗ នៅឆ្នាំ ១៧៨០ សមាគមសាលានៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីក្រុង Philadelphia ។ នៅពេលដំបូងព្រះវិហារបានប្រមូលកុមារក្រីក្រនិងបង្រៀនអក្ខរកម្មនិងសាសនា។ បន្ទាប់មកនៅចុងឆ្នាំ ១៨២០ វាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាទិដ្ឋភាពថ្មីដោយដើរជាមួយចលនាភ្ញាក់រលឹកដ៏អស្ចារ្យជាដំបូងសាលាត្រូវបានអភិវឌ្ឍទៅជាគោលបំណងសម្រាប់ថ្នាក់ត្រៀមនៃការប្រែចិត្តជឿនិងថ្នាក់បង្រៀនព្រះគម្ពីរ។ ហើយកម្មវិធីសិក្សានៃអត្ថបទរួមគ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើងនិងត្រូវបានបំពាក់នៅរបៀបអប់រំ។

តាមរយៈច្រកចូល H. Bushnell ចលនាកណ្តាលនៃការជុំរុញបានធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរបែបបទ។ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថាបញ្ហានៃការយល់ដឹងរបស់កុមារតាមរយៈអាហារូបត្ថម្ភរបស់គ្រីស្ទានត្រូវបានសរសេរដោយ

គាត់។ និយាយម៉្យាងទៀតកុំមានមុនពេលការប្រែចិត្តជឿ អាចប្រែចិត្ត ហើយក្រុមគ្រួសារគឺជាកន្លែង ផ្សព្វផ្សាយនៃព្រះគុណហើយគាត់ក៏បានស្នើសុំកត្តាលម្អិតសម្រាប់អាហាររូបត្ថម្ភរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ នៅក្នុង ចរន្តនេះចូលទៅក្នុងសតវត្សរ៍ទី ២០ ចលនាសាលានៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតជាប្រែប្រួលជាច្រើន។

[២ អត្ថបទរបស់សាស្ត្រាចារ្យ]

**ប្រវត្តិសាស្ត្រអប់រំរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ
ដោយអ្នកស្រីបណ្ឌិត ហ្គេសអូ**

អ្នកស្រីបណ្ឌិត ហ្គេសអូ ជាអ្នកអប់រំគ្រីស្ទបរិស័ទ Ph.D. និងជាគន្លឹករ, MA

[ផ្នែកទី៤]

III. ការអប់រំគ្រីស្ទបរិស័ទនៅសម័យដើម

ការអប់រំពួកជំនុំនៅសម័យដើមបានទទួលការអប់រំតាមរបៀបជនជាតិយូដា។ វាជាវិធីសាស្ត្រមួយនៃជនជាតិ អ៊ីស្រាអែល, ការអប់រំបែបប្រពៃណី។ វាត្រូវបានបកប្រែអត្ថបទគម្ពីរហើយទន្ទេញពួកវា។ ដូចជាការអប់រំនៃ គ្រួសារអ៊ីស្រាអែល, ពួកជំនុំដំបូងបានពិចារណាពីការអប់រំគ្រួសារនឹងពួកជំនុំថ្វាយបង្គំបានប្រតិបត្តិដោយ ការបែងចែកជាពីរផ្នែក។ ផ្នែកទីមួយគឺអត្ថបទនឹងការថ្វាយបង្គំ នឹងផ្នែកទីពីរគឺការថ្វាយបង្គំជាមួយពិធីលៀង ព្រះអង្គម្ចាស់សំរាប់ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យសមាជិកពួកជំនុំ។

ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនក្នុងគ្រួសារនឹងសាលាប្រជុំតាមរយៈវិធីសាស្ត្រប្រពៃណីអប់រំនៃជនជាតិយូដានឹងបាន បង្រៀនពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់។ ពេលវេលាបណ្តោះអាសន្នដែលព្រះយេស៊ូបានបង្រៀននៅស្រុកយូដាមាន ៨០សាលាប្រជុំ។ វាជាលទ្ធផលច្បាប់នយោបាយក្នុងការបង្រៀន, ពូជពង្សគ្រួសារនៃHistone, ដែលជា ច្បាប់គ្រប់គ្រងជាតិសាសន៍ពីឆ្នាំ ៧០-៨០ បានបង្កើតការអប់រំក្មេងៗឲ្យក្លាយជាកិច្ចការនៃការអប់រំ។ ប្រព័ន្ធ នេះបានអនុវត្តទៅកាន់កាន់អប់រំពួកជំនុំដំបូងយ៉ាងទៀងទាត់។

ព្រះយេស៊ូបានទូន្មានសាវ័ករយៈពេល៣ឆ្នាំ។ វិធីសាស្ត្រអប់រំរបស់ទ្រង់បានអនុវត្តតាមរយៈការរស់នៅជាក់ ស្តែងរបស់ពួកគេ។ អស់អ្នកណាដែលបានរៀនគួរអនុវត្តក្នុងជីវិតរបស់គេ។ សាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូបានរស់នៅ ជាមួយគ្រូនឹងបានរៀនពីអារម្មណ៍ និងធ្វើការរីកហាត់ ដែលផ្លាស់ប្តូរពីចំណេះដឹងទៅក្នុងសកម្មភាពជាក់ស្តែង។

លោកសាវ័កប៉ុលគឺជាគ្រូដែលអស្ចារ្យ ជាអ្នកដែលអនុវត្តក្នុងការអប់រំគ្រួសារ, ការអប់រំក្នុងសាលាប្រជុំ, នឹង ការអប់រំគ្រូបង្រៀន (Rabbi) គាត់បានធ្វើទាំងអស់។ គាត់បានអប់រំទូន្មានសិស្សនឹងបង្រៀននៅក្នុងសាលា ប្រជុំហើយបានប្រតិបត្តិបេសកកម្មនឹងការអប់រំដែលព្រះយេស៊ូបានបង្ហាត់មកកាន់រូបគាត់។ ពេលដែលគាត់ មិនមានសាលាប្រជុំដូចព្រះយេស៊ូបានបង្រៀន, គាត់បានបង្រៀននៅឯក្រើយម្ខាងនៃទន្លេ, ជ្រុងនៃផ្លូវ, ហើយ បានបង្រៀន នឹងអធិប្បាយទៅកាន់មនុស្សដែលផ្គុំគ្នា។

លោកសាវ័កប៉ុលបានគិតថាមុខងារជាគ្រូបង្រៀនគឺជាអំណោយទានមួយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (រ៉ូម ១២:៧, កូរិនថូសទី១ ១២:២៨) ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទនៃពួកជំនុំដើម បានពិនិត្យមើលពីការបង្រៀនហើយការរៀនគឺជា ផ្នែកមួយនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះការគិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទសម័យនោះគឺ "ការបង្រៀនរបស់ពួក សាវ័ក" (កិច្ចការ ២:៤២) "ដើម្បីបម្រើព្រះបន្ទូលព្រះ" (កិច្ចការ ៦:៤) វាជាបេសកកម្មអប់រំនៃពួកជំនុំ។ យើង អាចទទួលបានចម្លើយក្នុងមហាព្រះរាជបញ្ជារបស់ទ្រង់។

"ដូច្នេះចូរចេញទៅបង្កើតសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍, ដោយធ្វើបុណ្យជ្រមុជឲ្យពួកគេក្នុងនាម ព្រះវរបិតា ព្រះ រាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, ហើយបង្រៀនគេឲ្យកាន់តាមសេចក្តីដែលខ្ញុំបង្ហាត់មកអ្នករាល់គ្នាផង។ ហើយមើលខ្ញុំក៏នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នារាល់តែថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកល្ប។" (ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០)

ដូច្នេះមានន័យថាការអប់រំនៃពួកជំនុំដើមបានរក្សាទុកឥរិយាបថចាំបាច់ ដែលថាពួកជំនុំអាចរីកចម្រើនបាន។ យើងអាចឃើញការពិតចេញពីពួកជំនុំ ដែលពួកសាវ័កបានបង្កើតឡើង។ សាវ័កពេត្រុសនឹងសាវ័កផ្សេងៗ ទៀតបានបង្រៀនពីដំណឹងល្អនៅក្នុងព្រះវិហារ (កិច្ចការ ៥:២១, ២៥, ៤២) នឹងលោកសាវ័កប៉ុលបានបង្រៀន ដំណឹងល្អនៅអាន់ទីយោគ (កិច្ចការ ១៥) នឹងកិច្ចពិភាក្សាវែកញែក (កិច្ចការ ១៧:១-២:១៧) ហើយគាត់នៅតែ បន្តបង្រៀន១៨ខែនៅកូរិនថូស។ (កិច្ចការ ១៨:១, ១១) នៅឯអេភេសូ គាត់បានអធិប្បាយអស់រយៈពេល៣ ខែ (កិច្ចការ ១៩:៨) ហើយនៅឯបណ្ណាល័យ យូរានូស គាត់បានអធិប្បាយរាល់ថ្ងៃ (កិច្ចការ ១៩:៩, ១០) នឹង នៅក្រុងរ៉ូមគាត់បានបង្រៀនព្រះបន្ទូលនៃអត្ថបទគម្ពីរ។ (កិច្ចការ ២៨:២៣-៣១) មូលហេតុទាំងអស់នេះ ហើយទើបពួកសាវ័កសង្កត់ធ្ងន់ថាការអប់រំមិនមែនជាគិតបំពេញសេចក្តីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយគ្មានការ យល់ដឹងនោះទេ។

១) ការរៀបចំសកម្មភាពសំរាប់ប្រកាសពីសេចក្តីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទពេលវេលាដំបូងដែលគ្រីស្ទានបាន អធិប្បាយគឺតាមរយៈសហគមន៍ជនជាតិយូដា។ ក៏ប៉ុន្តែ ពីព្រោះចំណុចខុសគ្នារវាង គ្រីស្ទាន និងសាសនាយូ ដាបានបង្ហាញឡើង, គ្រីស្ទានបានរួចផុតពីការទាមទារនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់សាសនាយូ។ លោកសាវ័កប៉ុល គឺ ជាបេសកជនមួយរូបដែលបានអធិប្បាយដំណឹងល្អនៅប៉ែកប្រទេសតូចៗនៅអាស៊ីនឹងទីក្រុងសំខាន់ៗនៅ

ប្រទេសក្រិក។

ហើយគាត់ក៏សកម្មនៅក្នុងរ៉ូមដែរ។ តាមរយៈគាត់នឹងបេសកជនជាច្រើនផ្សេងទៀត បានផ្សាយយ៉ាងលឿន បានទៅកាន់ពិភពលោកតាមរយៈការផ្តល់ផ្លូវនៃក្រុងរ៉ូម។

អធិរាជអស្ថាប្ប constantine ពីឆ្នាំ (៣០៦-៣៣៧ ការគ្រប់គ្រង) បានគ្រប់គ្រងក្រុងរ៉ូម។ គ្រីស្ទានបានផ្សាយ ទៅក្នុងគ្រប់តំបន់នៃចក្រពត្តិលោកខាងកើតនៃក្រុងរ៉ូម ហើយនឹងចក្រពត្តិលោកខាងលិចនៃក្រុងរ៉ូម។ ទៅបី ជាការបង្រៀនខុសឆ្គងមិនបានបំពេញការលិចឡើងក៏ដោយ, បន្ទាប់ពី៥០០ឆ្នាំមនុស្សទាំងអស់នៃចក្រពត្តិរ៉ូម បានក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ក្នុងកំឡុងពេល សកម្មភាពបេសកកម្មបានឆ្លងកាត់បន្ទាត់នៃក្រុងរ៉ូម។

ប៉ុន្តែកំឡុងពេលដែលបែងចែក, បន្ទាប់ពី៥០០ឆ្នាំ, នៅពេលដែលមានភស្តុតាងថា គ្រីស្ទបរិស័ទ បានប្រកាស សាសនារបស់ខ្លួន នឹងបានពិនិត្យមើលការលាតសន្ធឹងលឿននៃគ្រីស្ទសាសនា ហើយក៏ត្រូវបានយឺតយ៉ាវដែរ។ នៅសតវត្សទី៧-៨, ពួកអាហ្វិបបានឈ្លានពានពួកគេនឹងផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុងអំណាចនៃជនជាតិអឺរ៉ុប នៃ ពាក់កណ្តាលនៃគ្រីស្ទសាសនា។ ប៉ុន្តែក្នុងកំឡុងពេលCelt នឹង British ដែលជាបេសកជនបានប្រកាសពី សេចក្តីជំនឿទៅកាន់លោកខាងលិចនឹងខាងកើត នឹងការប្រកាន់វិន័យចាស់នៃសកម្មភាពបេសកជនពួកជំនុំ ក្រិកនៅលោកខាងកើត Groupនឹង រ៉ូស្ស៊ី។

ក្នុងឆ្នាំ ៩៥០-១៣៥០ Group គឺជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់គ្រីស្ទសាសនាពេញលេញនឹងរ៉ូស្ស៊ីបានផ្លាស់ប្តូរ។ ហើយបេសកម្មសំរាប់តំបន់ជនជាតិអឺរ៉ុប នឹងតំបន់លោកខាងលិចត្រូវបានចាប់ផ្តើម។

ក្នុងឆ្នាំ ១៣៥០-១៥០០, កំឡុងពេលនោះគ្រីស្ទសាសនាថយចុះមួយរំពេញ។ ចក្រភពថ្មី, Osman Turk, បាន កាន់កាប់ជាតិសាសន៍អាហ្វិបនឹងអធិរាជនៃ Byantine។ ពួកជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទនៅលោកខាងកើតត្រូវបាន បំផ្លាញដោយជំងឺ មានបេសកជនជាច្រើនត្រូវបានស្លាប់ ប៉ុន្តែភាពមិនជោគជ័យនៅតែមិនអាចបន្តវា។

២) ការអប់រំរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនៅសម័យពួកជំនុំដំបូង

ពួកជំនុំដំបូងមានឥទ្ធិពលចេញពីសាវ័កប៉ូលនឹងសាវ័កផ្សេងទៀតដែលមានសារសំខាន់ណាស់ចំពោះការ អប់រំ។ Origen នឹង Augustine លះបង់ខ្លួនរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើតការអប់រំត្រឹមត្រូវ។ នៅសម័យដើមច្រើនតែ អនុវត្តដោយវិធីសាស្ត្រពីៈ វិធីសាស្ត្រសន្ទនា និង វិធីសាស្ត្រ សំនួរ-ចម្លើយ។

សាលា Alexandria Catechetical គឺជាសាលាសំនូរ-ចម្លើយ ដែលបានបង្រៀនពីការធ្វើបុណ្យជ្រមុជដល់ពួកជំនុំ។ តាមរយៈឥទ្ធិពលនៃការអប់រំបានប្រតិបត្តិនៅបេសកកម្មតាមតំបន់។ អ្នកដឹកនាំសាលាអប់រំដំបូង Pantenes និង អ្នកជំនួយរបស់គាត់គឺOrigen, Clefant។ល។ហើយសៀវភៅសិក្សាគឺជាអត្ថបទគម្ពីរ។ក្នុងផ្នែកនៃវិធីសាស្ត្រការអប់រំបានកើតឡើងចេញពីព័ត៌មានផ្ទាល់មាត់, ទាំងនោះគឺ សំនូរ-ចម្លើយ និងការសន្ទនា។ រយៈពេលនៃការអប់រំ ២-៣ឆ្នាំរហូតដល់ទទួលបានការជ្រមុជទឹក។ គោលបំណងនៃការអប់រំ វិធីសាស្ត្រសំនូរ-ចម្លើយបានកើតឡើងដើម្បី "រីករើនជីវិតត្រឹមត្រូវ, ចៅហ្វាយនៃប្រពៃណីគ្រីស្ទបរិស័ទហើយការរីករើននៃសេចក្តីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទនឹងជីវិត។"មិនរាប់បញ្ចូលសាលា សំនូរ-ចម្លើយ ទីក្រុងធំៗមានសាលា Catechetical។ នេះជាវិទ្យាស្ថានអប់រំកំរិតខ្ពស់ដែលបានបង្កើតឡើងដើម្បីសុំទោសគ្រីស្ទសាសនាដែលប្រឆាំងនឹងគំនិតសឡនវិជ្ជា។ ចេញពីនេះទស្សនវិជ្ជា, សាសនវិទ្យានឹងគ្រីស្ទបរិស័ទបានរីកចម្រើន ហើយបន្ទាប់ពីនេះបានផ្លាស់ប្តូរសាសនាជាតិចេញពីគ្រីស្ទសាសនា, ដែលថាគ្រូគង្វាលត្រូវមានការអប់រំ។

ប៉ុន្តែការអប់រំខាងសាសនវិទ្យាសំរាប់បណ្តុះគ្រូគង្វាលបានចាប់ផ្តើមដោយពួកជំនុំនឹងអ្នកត្រួតត្រាសហគមន៍នៅមុនសត្សរ៍ទី៤។ ក្នុងឆ្នាំ ៥២៩ AD វាជាការរៀបចំប្រព័ន្ធដោយច្បាប់អន្តរជាតិ។

[សេចក្តីបញ្ចប់]

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមព័ត៌មានកិច្ចមួយនេះជាមួយចិត្តដែលបន្ទាប់ខ្លួន ដែលសាបព្រោះនៅទីរហោស្ថាននឹងដាំគ្រប់ពូជមួយចូលទៅក្នុងដី។ ជាគោលមានពីលក្ខខណ្ឌដែលជួយខ្ញុំ, ទាំងនោះគឺ បញ្ហាជំងឺកូវីត-១៩ ធ្វើឲ្យចិត្តនៃមនុស្សស្វែងរកសេចក្តីពិតនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេនឹងមានការធានាអះអាងថាបើនរណាម្នាក់បានឃើញនៅពិភពនៃព្រះពរនោះគាត់នឹងស្រលាញ់វាហើយទទួលយកវានឹងរីករាយជាមួយវា។

មានសាស្ត្រាចារ្យសំខាន់បួនរូប មានលោកបណ្ឌិត ហាងរ៉ុកគីម, អ្នកស្រីបណ្ឌិត ហ្គ្រេសអូ, លោកបណ្ឌិត ប៉ូលហាន និងលោកបណ្ឌិត វ៉ាយយុងជុនបានចូលរួមបង្កើតរូបមន្តទាំងអស់នេះ(I, II, III) អំពីបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿកំណែទម្រង់ខាងសាសនវិទ្យា, អ្វីដែលសំខាន់គឺចូលទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ, ការផ្សាយដំណឹងល្អ និងប្រវត្តិសាស្ត្រអប់រំគ្រីស្ទបរិស័ទ។ជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងរូបមន្តទីបួន យើងចូលទៅក្នុងការស្ទង់មើលព្រះគម្ពីរ ការសង្ខេបSystematic theologicalដើម្បីយល់ដឹងពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។

ជាពិសេស, បុគ្គលិក CRFI បានបកប្រែសៀវភៅចំនួនពីរ, វិទ្យាស្ថាន Calvin និង ដំណើរការ របស់Pilgrim។ មួយវិញទៀតនៅក្នុងការរំលឹកខួបទី១០០ថ្ងៃ តាំងពីឆ្នាំ១៩២១, ពេលដែលប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលដំណឹង

ល្អជាលើកដំបូង, ការបកប្រែពីព័ន្ធកិច្ចគឺជាការងារដែលចាប់អារម្មណ៍ ពីព្រោះពួកជំនុំគួរតែលូតលាស់ឡើង ទៅកំរិតពេញវ័យតាមការយល់ដឹងនៃចរន្តកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿ។

ហើយខ្ញុំពិតជាវិភាគយល់ណាស់ដែលបានដាក់ការសង្ខេប Systematic theological សរសេរដោយលោកបណ្ឌិត វ៉ែនសេយ៉ូ, គាត់ជាអ្នកបម្រើការ សិក្ខាសិលាជាច្រើនក្នុងប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង, សហរដ្ឋអាមេរិច នឹង បេសកកម្មតាមតំបន់ជាច្រើនពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ ឥឡូវគាត់បានបម្រើការជាអ្នកប្រឹក្សាយោបល់នៃ CRFI។ ខ្ញុំអរគុណព្រះដែលមានសាស្ត្រចារ្យពីរគឺ លោកបណ្ឌិត Joshua Park នឹង លោកបណ្ឌិត Ki DuckLeeគាត់ជាអ្នកចាត់ចែងខាងច្បាប់នឹងអប់រំក្មេងៗដែលពួកគាត់ពិនិត្យមើលការស្ទង់មើលព្រះគម្ពីរនឹង ការអប់រំក្មេងៗនៅពួកជំនុំកម្ពុជា។

ហើយខ្ញុំក៏ថ្លែងអំណរគុណចំពោះក្រុមបកប្រែសំរាប់ការដែលពួកគាត់ស្មោះត្រង់បម្រើទៅកាន់គោលដៅមួយ នេះ។ សូមឲ្យព្រះគុណនៃព្រះគង់នៅជាមួយបងប្អូនអ្នកអាននឹងអ្នកដឹកនាំពួកជំនុំកម្ពុជាទាំងអស់។

កក្កដា ០១ ២០២១

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយយុងជុន ប្រធានរបស់CRFI

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងជុន នាយកនៃ CRFI (Soli Deo Gloria)